

Старт

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 90 • 20 февруари 1973 • 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

ЕДИН ВЕК
БЕЗСМЪРТИЕ
стр. 2

ПОСЛАНИЦИ
СЪС СПОРТНИ
ЕКИПИ
стр. 3

ОСЕМТЕ
ПРЕТЕНДЕНТИ
ЗА ЦЕННИЯ
ТРОФЕЙ
стр. 4

СТАРТ
КЪМ РОТЕРДАМ
И ...МОСКВА
стр. 5

ШАМПИОН
МОЖЕ
ДА БЪДЕ
САМО
ЕДИН!... стр. 8-9

ИЗ МИНАЛОГОДИШНИЯ ДВУБОЙ НА ЛИДЕРИТЕ ЦСКА "СЕПТЕМВРИЙСКО ЗНАМЕ" - "ЛОКОМОТИВ" (ПД) В СОФИЯ, РЕВАНШЪТ В ПРОЛЕТНИЯ ПОЛУСЕЗОН МОЖЕ БИ ШЕ ДАДЕ ОТГОВОР НА МНОГО ВЪПРОСИТЕЛНИ.

300 пъти
ЗА БЪЛГАРИЯ

ЛОЗАНА-
ОРИЕНТИР
ЗА
БЪДЕЩЕТО
стр. 7

РАЗШИРЕНИЯТ СЪСТАВ
НА НАЦИОНАЛНИЯ ПРОЕК-
ТОТБОР ПО СВОБОДНА
БОРБА ПО ВРЕМЕ НА ПОД-
ГОТОВКАТА ВЪТРОПОЛЕ

НЕЗАБРАВИМИТЕ ЖРЕЦИ
НА БАСКЕТБОЛА - БРАТОВ-
ЧЕДИТЕ ГЕОРГИ ПАНОВ
(ВЛЯВО) и ЛЮБОМИР ПА-
НОВ стр. 14

ЕДИН ВЕК БЕЗСМЪРТИЕ

ЗАВИНАГИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Серафим СЕВЕРНЯК

Той намираше време за всичко – за да изживя дванадесетгодишна революционна дейност беше ученик във военни езиони, учител и проповедник, църковен певец и знаменосец на една от първите отблъдвавски чети, филолог и певец, стратег и инструктор, тактически ръководител на централен комитет и учител по стрелба и оръжия. Умееше да беседва с неучени, беше оратор и дописник, асистент и екзекутор, кореспондент и иктатор, презвешник и ездач, гризач и лечител... Беше просто Левски макар да беше минал едва "на полчището" жинено в средата", цяла България го наричаше Бай Василе! Вазов намираше, че го да се роди Левски, трябваше да мина пет века назад: "Левски е изражение на една ила, излязла из цели векове страдания, из цял океан унижения." Когато изговори тези думи, той имаше предвид собствените си оскъдни помени, първите легенди, тръгнало между народа в началните години на вободата, живите спомени на някои съвременници и романтичните измислици на Захари Стоянов и на Стоян Якимов. Сега, сто години след неговата смърт, ние имаме почти всички писмата му, пълни с мисъл, прозрения и поезия, протоколите на процеса в София, телеграмите на администрацията по време на делото. Имаше личните му записки и опита му за тихолюбие, знаем песните, които е пел, и приказките, които е обичал,

узнаваме дори познанията и способностите му на лечител...

Казваме лечител и ми се иска да припомним, че в личния му бележник има записани начини за лечение на жълтеница, сърцебол, зъболе и т.н. Любопитно е например, че в рецептата за хепатит Левски препоръчва "и лимон с кората".

Сега, след всичко, което е открито и което непременно ще се открие, ние знаем, че той е изключително явление в 13-вековната история на България, гений и пророк, водител и велик пример за всички времена. Сам Георги Димитров като дете е искал да прилича на Левски и е възкликвал пред домашните си: "Какво като ме обесят!"

У Левски има гързост от гързостта на свинаря – цар Ивайло Бърдоквата, има ренесансови прозрения като тия на солунските братя, има мисъл от бушуватата мисъл на безпозволения еретик поп Богомил... В неговото сърце лежеше благородството и доброта от тия на коравия воин цар Самуил. Саможертвата му се родее със саможертвата на босия старец и пастир Евтимий. В непримиримостта му избухна непримиримостта на светогореца Паисий. Онава, което пламна в народния войвода Раковски, у него стана клада, която никой не може да угаси.

Най-опитният му враг, онзи, с когото се срещна лице в лице в софийския конак в първите дни на януари 1873 година, му дава оценка – рицарска и точна. В доклада си до Портата генерал Али Саиб паша, председател на Държавния съвет и председател на извънредния съд, казва дословно: "Той се очерта, по неговите думи, като компетентна и централна личност, която е подбуждала населението да образува комитети, които да се готвят да въстанат против османската държава... Понеже е бил твърде хитър и лукав, а същевременно известен по своята храброст... той не може да бъде заловен." Тук е нужно да преведем думите на Али Саиб "хитър и лукав" на "умен и съобразителен", защото такъв е техният истински смисъл, и ние ще получим очертанията на великия Апостола.

Но онова, което може би най-много поражда у Левски, това е способността му да разбира хората и най-

вече да изгражда и вае човешки характери. Свидетелство за това са неговите повече от сто писма. Стигат ни само две-три изречения: "Който не изпълнява клетвата, която е дал... той е най-ниския и гнусав човек на света!" или: "Да се не работи ден, пък десет гена да се разпръваме... и да се нападне един друг." И най-вече в писмото до Каравелов, което пише само три месеца преди да увисне на бесило: "На такива хора дай работа, които са разсъдителни, постоянни, безстрашни и великодушни... Дължност ми е да го кажа, защото мога да умра. Внимавайте!"

Той притежаваше качествата, за които pledираше. Достатъчно е да си припомним, че е имал незараснала рана в продължение на четири години, от 1868 до 1872 година, и че всичко – пътувания, нощувания в скривалища, бягства и заседания, среднощни бдения и писане на писма, всичко е било извършвано с кошмарното съпътстване на една живеница! И то в снагата на човек, който още на Първата белградска легия заслужава името Левски, с което остава в историята!

Повече от сто години той е с нас и в нас. И ние сме щастливи, че го имаме като наследство, но и като съвест, като мярка, която ни усъвършенствува със собствената си недостижимост. И ще го дурим в миналото, но няма да го намираме извън нас, а ще се движим към него и той ще е все напред. Нали сам Левски бе казал, че ние сме във времето и времето е в нас, то нас преобръща и ние него преобръщаме. И това е велика диалектика, в която самият той заема едно от първите места на народен водач. Той ще бъде наистина винаги във времето. А това е великото безсмъртие на учителя и героя!

красивото бъдеще!" – пишат хандбалстите от националния отбор на СССР.

А за спортистите от Ловеч животът и героичната смърт на Апостола са били винаги извор на патриотично възпитание. В дните на 100-годишнината от неговото безсмъртие те тръгнаха по думите на Левски из Ловешки окръг. Младите лекоатлети от училището, чието патрон е той, поканиха своите приятели от училището в Карлово и се състезаваха с тях под развяното зелено знаме с надпис "Свобода или смърт!"

Скороите потеглиха на поход в Стара планина по местата, свързани с дейността на Левски, а хандбалстите поставиха началото на турнир, който ще стане традиционен. Участниците получиха специални възпоменателни значки и снимки с лика на Апостола, а победителите – албум, разказващ за живота на Левски. В Ловеч учредиха приз – "Левски скок" – за това момче и момиче, което постигне най-голям резултат в специален скок през препятствие.

Българските спортисти свързват с името на Васил Левски не само своята любов към отечеството и народ, но и много от своите успехи в спорта, своето желание да израснат силни и смели, готови за бран и саможертва в името на своите светли идеали, идеали, завещани им от Апостола.

Името на апостола на свободата свято се пази от ловешките младежи – с него в годините на фашизма спортистите от колоездачното дружество в Троян дадоха своята първа клетва за върност на народа пред паметника на Левски в Карлово. За да тръгнат по пътя на Апостола, който водеше към саможертвата за свободата на България.

ЛЕВСКИЯТ СКОК

До този ден всички го знаели като Игнатий или Васил Иванов Кунчев. Станело ли дума за нещо, другарите му се обръщали към него:

– Игнатий... Василе...

Течало 1862 година, а в Белград била събрана Първата българска легия на Георги Сава Раковски. Вечер Раковски говорел развълнувано пред участниците за родината, за нейното предстоящо освобождение, в което те трябвало да изиграят главната роля. А денем имало часове по военно обучение, по гимнастика и физическа подготовка. Година след това, когато около името на Васил ще се мълвят легенди, другарите му ще разказват колко "приятни за Игнатий" били тези часове. Как той "бягал без умора, скачал като котка, изгрозил на въже или на висилка с левката..."

Той е знаел вече своето призвание – на борец за свободата на отечеството! А борците трябвало да бъдат "здрав и калени" и затова по онова време сред цялата свободололюбива българска младеж е съществувал "култ към физическите упражнения".

На 15 юли в Белград между турците и сръбите избухнал въоръжен конфликт. Левският скок

зията се хвърлила на помощ на поробените славяни.

"В сражението Стефан Караджа и Васил Левски са фърлиха юруш с голи ножове в байръкът джамия... – е записал в спомените си Христо Иванов Големия. – И като влезе тези двамата в джамията, тогаваш се предадоха турците и тогаваш ги нарекоха левове нашите хора."

Може би името Левски най-напред да се споменало тук?

Но и един друг случай се разказва от другарите на Васил.

В прохладен летен ден край река Сава самият Георги Раковски дошъл да наблюдава обучението на легионерите. Наред с другите препятствия те трябвало да прескочат и един широк ров от изоставено турско укрепление. От единия край на рова била издигната допълнителна височина.

Много от легионерите се отказали. Щом дошъл редът на Игнатий, той се засилил и просто прелетял над рова. Раковски плеснал възторжено с ръце:

– Та това беше скок на нубийски лев... Това беше левски скок!

И Игнатий от този ден станал Васил Левски.

Георги К. КИРИЛОВ

КЛЕТВАТА НА СПОРТИСТИТЕ

С името на Левски и в сиянието на неговия подвиг са изстрадали милиони българи. И всички те са искали да му приличат колкото се може повече, аричали са се с неговото име, изирили са го за патрон, отправляли са към неговия портрет своя взор в моменти на скръб или радост.

Едно от най-посещаваните места тези дни е музеят на Левски в Ловеч. Сред хилядите подписи личат и

думите, написани от поколения български спортисти. Между тях са подписите на хандбалстите от стария отбор на "Левски-Спартак", на футболистите от "Септември" – Сумитли, и "Лугогорец" – Разград, на спортисти от Костенец, Варна, Станке Димитров, на атлети от "Академик"...

"Вечна слава на героя, отдал своя живот за щастието на хората, за

ДЕВОЙКИТЕ ОТ ХАНДБАЛНИЯ ОТБОР НА "ХР. КЪРПАЧЕВ" – ЛОВЕЧ ОТНОВО В ТЕЗИ ДНИ ПОСЕТИХА УЗЕЯ НА ЛЕВСКИ.

ЧЕРАЦИН ПЕТКОВ

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"

СОФИЯ

Пощенска кутия 797

Тел. 87-71-62, телекс 22-736

Редакционна колегия: главен редактор – Недялко ДОНСКИ, Алекси МЛАДЕНОВ, Асен НЕЙКОВ, Ваня ВОЙНОВА, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Дочо ДОЧЕВ (художествен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митко ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, д-р Николай МИНЕВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Серафим СЕВЕРНЯК, Ясен АНТОВ.

Художествено оформление – Георги МАРКОВ
Държавен полиграфически комбинат "Димитър Благоев" 20121

Наричат спорта най-добрия посланик. С пълно право, защото международните спортни контакти са призвани да служат на мира и дружбата между младежите и народите в света. На тези благородни цели е подчинена и международната дейност на Българския съюз за физическа култура и спорт. Само през миналата година българските спортисти са взели участие в 1366 прояви с 14 047 участници, почти половината от тях са гостували в чужбина, другата половина са били гостоприемни домакини на своите другари от други страни. И в страната ни или извън нея те достойно защитиха престижа на родния спорт, на своята социалистическа родина. Паметна ще остане XX олимпиада в Мюнхен, на която шест пъти трибазираният с националния герб гордо се развя на най-високия пилон в чест на българите шампиони, а страната ни зае своето място сред осемте най-силни спортни нации в света. Приятно ни бе да чуем ласкавите думи на президента на МОК лорд Киланин за новия олимпийски спорт по време на гостуването му във Варна в дните на XIII европейски шампионат по баскетбол за жени, в който българските баскетболистки изградоха решителна роля при разпределението на медалите. Пред очите ни са възторжените отзиви за нашите състезатели по художествена гимнастика, възхитили Америка по време на турнето си в САЩ. Спомняме си благодарността на един наш служител в посолството ни в Атина към футболистите на ЦСКА "Септ. знаме" след драматичната им победа над гръцкия шампион "Панатинайкос" – победа, утвърдила престижа на България в съседната ни страна.

Примери – не един и два, а десетки и стотици, в които чрез изяви на нашите спортисти светът открива и преоткрива социалистическа България, слуша на крака "Мила Родино" и благоговее. Воля или неволя, с най-добри чувства или с предубеждение – все едно.

ПОСЛАНИЦИ СЪС СПОРТНИ ЕКИПИ

Стремежът да се издигне българският спорт на световно равнище – в какъвто смисъл са и партийните решения – има просто и известно на всички разковниче: труд в подготовката, себеприщание в срещите. И едното, и другото – вдъхновени от най-чист патриотизъм. Ала реализирането му на практика би било невъзможно без постоянното равнище по най-добрите в света, без непрекъснати контакти с опита на чуждиците в спорта, без максималното оползотворяване на тези контакти, на този опит. В това "свързване на часовниците" с тези, които доказано показват "точно време", е и големият смисъл на осъществявания от нашия спортен съюз международен календар. Той е достатъчно всеобхватен, за да даде възможност за ползотворни връзки на нашите спортисти, тренъри и специалисти, да ги приобщи към новостите в световната практика. По-нататък всичко зависи от субективния фактор, т.е. от желанието и уменията напълноценно да се използва тази възможност.

хословакия. . . Куриозна, но и поучителна е и продължителната "експедиция" на баскетболистите на ЦСКА "Септ. знаме" в Тунис през януари т.г. Един отбор, който бе на прага доброволно да се разформира, който намери достатъчно причини да отложи редица шампионатни мачове, изведнъж събра състав за турнето в Тунис, където изгра 7 мача, завършили с негови убедителни победи. Както и да е, обяснението, че голяма част от състезателите са майки и са получили възможност поне да тренират на спокойствие, е донякъде приемливо. Но една небрежност в оформянето на документите стана причина при завръщането им медицинските власти да ги поставят под едностранна карантинна. И както сам тренърът им споделя, от подготовката в чужбина да остане само. . . доброто настроение! Излишно е да се доказва, че създаването на добро настроение (което също е важно нещо) далече не е и не може да бъде единствената и главна цел на международните контакти. . .

Щелта, както стана дума, е в извлечената полза и като авторитет, и като опит и поука за спортиста, за отбора, за клуба, за целия български спорт.

Нима авторитет и поука извлякоха колхозаците на Сливен, които преди две години представяха страната на обиколката на Полша, след като само един от тях завърши състезанието, и то с последните. А останалите едва ли са могли дори да видят ездата на асовете, тъй като се знае, че за отказалите се е определен кампанията в края на колоната, който на всичко отгоре обикновено е покрит с брезентов зюрк. . . Но поне федерацията по колхозване си взе поука от случая и занаят предпазва да изисква от стартиращите в чужбина отбори протокол от състезанието и доклад за представянето – един път на контрол и изискателност, който единствено води до ликвидиране на екскурзионните настроения. В противен случай се получават недомислици, които лепват на българските спортисти не съвсем ласкавото прозвище "туристи" дори когато и целта, и амбициите са били съвсем похвални. Както се случи на мъжкия ни лекоатлетически отбор през есента на миналата година, заминал в неподходящо време и недостатъчно подготвен за приятелска среща с Италия и се завърнал не само разгрозен, но поради тази причина помрачил едно добро намерение.

Наистина международните контакти от всякакъв ранг са безполезни (нещо повече – немислими) не само без себеприщание (което включва задължението за възможно най-добро представяне), но и без уважение към спортния съперник. И единственият му израз не е кавалерството при двубоя. Правим, да речем, авторитетен турнир като този за "Наградата на София" по световния бокс. Желанието ни е да видим на него поканените с най-добрите си състави. И предполагаем, че когато гостите ни станат домакини – например поляците на своята "Награда на Варшава", – също разчитат на представителното им участие. Но ние ги сюрпризираме с отбор от втората ни републиканска група, за да очакваме занаят подобен сюрприз и от тях. Или държим да съберем на колхозвачката обиколка на България националните отбори на държавите с развито колхозване, като им противопоставяме наши. . . клубни отбори. Така постепенно проявите ни избледняват, намалява и ползата от тях, и смисълът от организирането им!

Стартира новата спортна година, през която нашите спортисти ще участвуват в световни първенства по 20 вида спорт, в 55 европейски първенства и турнири по 25 спорта, в 31 шампионата на Балканите. Около 7000 души ще се състезават по международните спортни полета, още толкова чужди спортисти ще гостуват в страната ни за участие в 1412 срещи и прояви с българските си другари. По създадена добра традиция ще преобладават контактите ни със социалистическите страни (над 70 процента) – доказали своя приоритет в световния спорт, богат източник на опит и знания. Укрепват връзките с развиващите се държави – ще бъдем родостни и горди да им предадем собствения си опит. Ще имаме възможност да се запознаем непосредствено с постиженията и на напредналите в спортно отношение капиталистически страни.

Отново тръгват по света посланиците в спортни екипи. Техен дълг и въпрос на чест е да разнесат славата на българския спорт, на социалистическото ни отечество, да черпят опит и умение, да съкращават пътя до това, което се нарича международна класа.

Петър ХАДЖИЙСКИ
ДИНАТО
Страница 3

Именно в мирните битки на международното поле се създава и развива спортният престиж на страната, именно в тях намират изява добродетелите на българските спортисти. Престиж – вече създаден и утвърден с усилията, труда и себеприщанието на не едно поколение състезатели; добродетели – част от характера на нашата младеж. Престиж – една голяма гордост, но и също така голяма отговорност. Която, за съжаление, не винаги и не от всички се чувства достатъчно сериозно. Защото се забравя, че ако в тренировъчните планове съществуват основни и подготвителни състезания, то състезанията на международния терен са винаги основни – независимо от важността и ранга им, независимо от разгрозените трофеи и титли. Защото в тях се воюва за нещо по-ценно от златото – за авторитета на отбора, на спорта, на страната! И че Кубереновата максима за приоритета на участието пред класирането далече не означава нихилистично отношение към резултата на терена. "По-добре една трагедия. Вместо шест. . .", се успокояваха баскетболистите на "Академик" (Сф) след проиграната с непостигаща небрежност мач с "Динамо" (Букурещ) за купата на европейските шампиони. Като имаха предвид бъдещите противници, но не и това, че евентуална загуба от ЦСКА (Москва), "Инис", "Симентал" или "Реал" не би била трагедия. Защото има достойни (и ползени) загуби, както в същото време има и пирова победа – подобна на тази на "Тракия" над "Вардар" (Скопие) във финала за балканската купа, където пловдивчани спечелиха у дома си с 5:0, за да решат, че отишат в Скопие на екскурзия, да бъдат поразени с 4:0 и да поставят под съмнение успеха си, класата си, престижа си (и не само своя).

Нито един спортист, нито един отбор, нито едно дружество не би трябвало да се отнасят безразлично към международното изпитание, към изхода от него, към причините за накарания престиж. Причините могат да бъдат много и разнообразни: неподходящ момент и неподходящ противник, подценяване на подготовката и на самата среща, мисли, насочени главно към това, как да се спечели битката с. . . магазините, а не тази на терена. Но във всички случаи – еднакво неприемливи и еднакво отстранявани. При условие обаче, че се обяви безпощадна война на прокрадващата се тенденция понятието "среща за престиж" да се тълкува като повод за туризъм.

С една дума – всеки контакт, всяка среща отговаря на предназначението си, когато са ЦЕЛЕСЪОБРАЗНИ.

В това отношение обаче се допускат пропуски без никакво оправдание, като се елиминира целият смисъл и съдържание на идеята, елиминира се целесъобразността. Нима може да се нарече приобщаване към световния опит едно турне на националния ни волейболен отбор, да речем, протекло например в Белгия, при това със срещи едва ли не с махленски отбори? И защо в такъв случай (щом се е удал...) там не замине тим със съответните качества, който и сам би имал полза, а би угодил левтор и домакините. . . Целесъобразно и полезно ли беше участието на нашите млади хокеисти в турнира "Дружба" през ноември т.г. В светския град Череповец, където бяха разгромени от ГДР с 32:0 и с подабни резултати загубиха и останалите си срещи? И основателни ли са претенциите за международна изява на спортове, които не са се научили да се крепят още на собствения си лег? Практикуващите ги вероятно ще намерят (и намират!) основание, в което, изглежда, и те самите не вярват. Тъй като едва ли борците ни например биха забравили триката си, тръвайки за състезание, така както се случи преди известно време с музикалния съпровод на нашите фигуристи, потегнали на турнир в Чехословакия.

- 1
ЦСКА "СЕПТ. ЗНАМЕ" – "АЯКС" – ЕДИН ДВУБОЙ, КОЙТО ДЪЛГО ЩЕ СЕ ПОМНИ. ТРЯБВА ДА СЕ ЗАПОМНИ ОБАЧЕ И УРОКЪТ, КОЙТО ДАДЕ НА БЪЛГАРСКИТЕ ФУТБОЛИСТИ ЕВРОПЕЙСКИЯТ И СВЕТОВЕН КЛУБЕН ШАМПИОН.
- 2
ЩУРКОВСКИ ВОДИ КОЛОНАТА ПО ШОСЕТАТА НА РОДИНАТА. ЗА ДА ВИЖДАМЕ ПОВЕЧЕ АСОВЕ ОТ НЕГОВИЯ РАНГ, В КОЛОЕЗДАЧАТА ОБИКОЛКА НА БЪЛГАРИЯ БИ ТРЯБВАЛО ДА ИМ ПРОТИВОПОСТАВИМЕ НАШИТЕ АСОВЕ.
- 3
ВОЛЕЙБОЛНОТО СЪПЕРНИЧЕСТВО МЕЖДУ БЪЛГАРИЯ И ГДР ЗАПОЧВА ОТ СРЕЩИТЕ МЕЖДУ МЛАДИТЕ НАДЕЖДИ НА ДВЕТЕ СТРАНИ, ЗА ДА ПРОДЪЛЖИ НА ЕВРОПЕЙСКИ И СВЕТОВНИ ПЪРВЕНСТВА, НА ОЛИМПИАДИ – СЪПЕРНИЧЕСТВО МЕЖДУ РАВНИ.
- 4
В ЗАЛА "УНИВЕРСИАДА" ИГРАЯТ КУБА И ПОЛША – ДВА ОТБОРА, ТРАДИЦИОННИ УЧАСТНИЦИ В ТУРНИРА ЗА "НАГРАДАТА НА СОФИЯ". ДВА ОТБОРА, ОТ КОИТО ИМА КАКВО ДА СЕ НАУЧИ.

НЕ МИНА БЕЗ МАЛКИ-ИЗНЕНАДИ...

Прогнозите за срещите от осминафиналите групи от турнира за Купата на Съветската армия само преди десетина дни изглеждаха сравнително лесна работа. След завършването им стана още веднъж ясно, че при сегашното съотношение на силите – предвижданията в нашия футбол са трудно дело...

Можеше, разбира се, да се предположи, че водачът в "А" РФГ "Локомотив" (Пг) няма да се класира за четвъртфиналите. Но беше ли логично да се мисли, че победител в първа група ще бъде не друг, а "Черноморец", единственият отбор от последната третина на таблицата, който ще продължи борбата? Беше законно да се вярва, че и "Левски-Спартак", и "Славия" ще запазят шансовете си в борбата за трофей, който са печелили неведнъж; но не беше нормално да се предвиди, че и двата състава няма да бъдат първи в групите си...

Трудно е да се отсъди изведнъж дали тези изненади са плод на слабост на челните ни отбори, сред които единствен шампионът ЦСКА "Септемврийско знаме" спечели и шестте точки (между другото това не направи нито един от останалите състави!), или пък на неочаквана сила на останалите и на първо място на съставите от "златната среда" в групата на майсторите? Но като че по-вярно е първото. Отсъдете сами – челната шестница ще бъде представена в четвъртфиналите от три състава, "златната среда" – от четири; в срещите в групите съставите от "центъра" спечелиха повече точки "средно на отбор от третиците", отколкото водачите...

Това "явление" обаче в никакъв случай не може да бъде взето за симптоматично, да се търси в него указание за някаква нова дислокация на силите. Напротив – в началото на футболния сезон то е съвсем нормално. Защото съставите разчитат предимно, за да не кажем – изключително, на физическата си подготовка, на силата, бързината и издръжливостта, а значително по-малко на "чистото" футболно майсторство, което в последна сметка разделя първите от съставите, застанали непосредствено зад тях. И при това

I група		
"Локомотив" (Пг) – "Черноморец"	1:1	
"Перник" – "Академик"	1:1	
"Академик" – "Локомотив" (Пг)	2:1	
"Черноморец" – "Перник"	2:0	
1. "Черноморец"	4:2 4	
2. "Академик"	4:3 4	
3. "Локомотив" (Пг)	3:4 2	
4. "Перник"	2:4 2	
II група		
ЦСКА "Септ. знаме" – "ЖСК-Спартак"	5:1	
"Берое" – "Бдин"	5:2	
ЦСКА "Септ. знаме" – "Берое"	2:0	
"Бдин" – "ЖСК-Спартак"	2:0	
1. ЦСКА "Септ. зн."	9:2 6	
2. "Берое"	7:4 4	
3. "Бдин"	5:7 2	
4. "ЖСК-Спартак"	1:9 0	
III група		
"Левски-Спартак" – "Тракия"	0:0	
"Ботев" – "Спартак"	1:0	
"Левски-Спартак" – "Ботев"	1:0	
"Тракия" – "Спартак"	2:1	
1. "Тракия"	4:1 5	
2. "Левски-Спартак"	3:1 5	
3. "Ботев"	1:3 2	
4. "Спартак"	2:5 0	
IV група		
"Славия" – "Дунав"	1:1	
"Етър" – "Пирин"	1:0	
"Славия" – "Пирин"	3:0	
"Дунав" – "Етър"	3:2	
1. "Дунав"	6:3 5	
2. "Славия"	4:1 4	
3. "Етър"	3:3 3	
4. "Пирин"	0:6 0	

положение са възможни всякакви изненади, които могат да продължат, докато в игра влязат равностойно всички фактори...

А осминафиналните срещи за Купата на Съветската армия бяха демонстрация именно на добрата работа на отборите в тази насока през зимното прекъсване. Чуха се много забележки за качеството на игрите, но затова пък всички бяха единодушни, че съставите имат сили, че изграят на високи обороти, че издържат на избора от самите тях темп до края на двубоите. И това вече е предпоставка, която обещава ползотворна работа през пролетта.

Това обаче не може да остави на заден план важния проблем за изграждане на отборите. Просто е чудно, че те губят своя облик само за няколко седмици, че онзи утвърждаван в продължение на месеци и повече или по-малко утвърден почерк се нарушава в дните на едно практически неподготвено прекъсване. Причините трябва да се изследват, да се намерят пътища за запазване на онова, което е градено с толкова труд! Тогава може би ще трябва да се изменят представите ни за онова равнище, което трябва да бъде постигнато от отборите в началото на сезона. Сега по-често се твърди, че шампионатът е многоетапно състезание, в което отборите и изграчители трябва постепенно да влизат във форма. В най-обща линия това становище е вярно. Лошото обаче е, че този процес на "влизане във форма" понякога е твърде продължителен. А това – като се има предвид, че първенството се прекъсва на два пъти! – е особено важен момент!

...Футболната пролет, дошла този път по-рано от обикновено, е факт. И първите лястовици показваха, че ще бъдат свидетели на интересен шампионат! Нека вярваме, че ще бъде и по-качествен!

Едва ли са доволни от своята участ и "Академик", и "Тракия". Срещата между тях може направо да бъде определена като четвъртфинал №2... "Академик" спечели мястото си "за сметка" на есенния първенец "канарчетата", независимо че бяха лишени от основна за тях единица

МЛ. ВАСИЛЕВ (ВЛЮВО – АК) – ПОБЕДЕН ГОЛ СРЕЩУ ЛИДЕРА "ЛОКОМОТИВ" (ПД).

ИДВАТ ЧЕТВЪРТФИНАЛИТЕ!

Съперниците в четвъртфиналните срещи от турнира за Купата на Съветската армия са известни. И веднага трябва да се изтъкне, че жребият – тежел предварително! – излезе сравнително справедлив. Единствени, които имат някакво право да се "оплакват", са миналогодишните финалисти ЦСКА "Септемврийско знаме" и "Славия", които този път ще трябва да се срещнат твърде рано. Но това "оплакване" може да бъде само относително – и двата състава не крият амбициите си да спечелят този трофей. А отбор с такава цел трябва да е готов на всичко... И точно започва е трудно да се правят каквито и да е прогнози. Защото дори и след срещата за първенство между двата състава, която ще се играе в първите дни на март, нещата няма да се изяснят.

Едва ли са доволни от своята участ и "Академик", и "Тракия". Срещата между тях може направо да бъде определена като четвъртфинал №2... "Академик" спечели мястото си "за сметка" на есенния първенец "канарчетата", независимо че бяха лишени от основна за тях единица

като Дерменджиев, изпревариха "Левски-Спартак". И това безспорно подклажда амбициите и на двата състава. А на всичко отгоре стилът на двата отбора е в известна степен еднотипен, и двата разчитат на контраатаката. Ще бъде наистина интересен двубой!

В "Левски-Спартак" може би мислят, че "Черноморец" е "по-удобен" съперник от всеки от останалите четвъртфиналисти. Софиянци безспорно са фаворити. Ще им припомним само, че преди десетина дни като тях мислеха "Локомотив" (Пг), "Академик" и "Перник"... Вероятно и в Стара Загора настроението е същото – "Берое" изглежда фаворит срещу "Дунав"; едно е обаче да си фаворит, друго – победител...

...Прогнозите безспорно са рискова работа. И затова нека се задоволим да предвидим единия полуфинал – "Левски-Спартак" – "Берое". В групата – ЦСКА "Септ. знаме" или "Славия" срещу "Академик" или "Тракия", са възможни повече комбинации, в които само шансовете на шампионите натежават повече...

ШАМПИОНСКОТО РЕНОМЕ НАД «ТЪНКИТЕ» СМЕТКИ

Рекордно посещение – 15 000 зрители на стадион "Любен Шкодров" в Пазарджик, ведро настроение – от слънчевия следобед, от добре подготвения терен, от изпълненията на военната духовна музика. И само една неизвестност: не кой измежду ЦСКА "Септ. знаме" и "Берое" ще прекрачи в четвъртфиналите на турнира за Купата на Съветската армия (това право и двата отбора си бяха извоювали преди последната среща във II група), а как съперниците ще реагират на изкушението да избягнат срещата със "Славия" в следващия етап от турнира на братската дружба... Наистина във футбола (и в спорта въобще) се получават ситуации, в които загубата изглежда по-изгодна от победата, но като че ли тъкмо тогава получава най-добра възможност за изва онова, което се нарича спортен характер, спортна

чест и себеуважение. Декларирали неведнъж и преди, и сега, че отново ще се стремят към "дубъл" през този сезон, съзнавайки ясно, че по пътя към трофея е нужно да се преодолеят всички препятствия (независимо от величината им и от момента на сблъсъка), шампионите и на терена показваха, че поставят реномето си над "тънките" сметки.

И докато проличат намеренията на "Берое", който също е тим с престиж и с амбиции, армейците за 20 минути вкараха два гола. Двукратно авторство на младия Михайлов бе справедлива награда за усърдието на напористото крило, което често търсеше уязвими точки в противниковата защита по целия ѝ фронт, веднъж използва закъснението на Олимпиев и го простреля без колебание, а втория път намери мрежата от невероятен ъгъл. Доста

"БУКЕТ" ПРЕД ВРАТАТА НА ШАМПИОНИТЕ.

ОТНОВО МИХАЙЛОВ ОТ МАЛЪК ЪГЪЛ – 2:0 ЗА ЦСКА. Снимка: Рому ШАНКОВА

активен бе и Марашлиев, по-разумно и по-качествено игра Денев и така скоро ЦСКА "Септ. знаме" взе добър аванс. После играта му изbledя – може би защото и старозагорци решиха, че не трябва да губят (или поне, че не трябва да губят осезателно). Петков неведнъж принуди К. Станков да го спира неопозволена или да го гледа в гърба, стана автор на чудесен удар от движение под гредата, който Йорданов изби с върховно усилие. Без подкрепата на Киров, Белчев и Димитров обаче, загубили по всички линии персоналите двубои с Газанелов, Зафиров и Никодимов, "Берое" не можа да материализира инициативата си след почивката дори с почетен гол.

Петър ХАДЖИЙСКИ
наш пратеник

ПРЕДВИЖДЕНИЯТА

1. БОТЕВ – ЦСКА "Септ. зн."	2
Във Враца:	2 4 2 10-7
В София:	1 2 6 9-27
2. СЛАВИЯ-ЧЕРНО МОРЕ	1
В София:	10 4 2 34-15
Във Варна:	4 4 10 18-27
3. ДУНАВ – БЕРОЕ	1x
В Русе:	8 2 1 22-21
В Ст. Загора:	1 4 8 11-28
4. ЧЕРНОМОРЕЦ-СПАРТАК	1
В Бургас:	5 1 0 17-5
В Плевен:	0 2 5 7-14
5. ЕТЪР – ВОЛОВ	1x
Във В. Търново:	Не са играли за п. в.
В Шумен:	1 0 0 2-1
6. ЛОКОМОТИВ (Пг) ТРАКИЯ	1x2
	13 6 12 39-35
7. ПЕРНИК – АКАДЕМИК	1
В Перник:	2 0 2 6-7
В София:	1 2 2 3-7
8. ЖСК-СП – ЛОКОМОТИВ (Сф)	1x
Във Варна:	6 5 4 28-24
В София:	2 4 9 13-40
9. КЪНЧЕВ-ЧАРДАФОН-ОРЛ.	2
В Трявна:	0 0 2 1-5
В Габрово:	0 0 3 3-8
10. АКАДЕМИК-БДИН	x2
В Свищов:	8 1 2 17-5
Във Видин:	0 4 8 2-19
11. ДОРОСТОП-ЛУДОГОРЕЦ	1
В Силистра:	3 0 0 12-1
В Разград:	0 1 3 3-8
12. МАРИЦА (Пз) – ПИРИН	x2
В Пазарджик:	5 2 2 14-6
В Благоевград:	0 2 8 1-15
13. РОДОПА – МАРЕК	1
В Смолян:	0 1 0 2-2
В Ст. Димитров:	0 0 2 1-7
14. МАРИЦА (ПД) – АСЕНОВЕЦ	1
В Пловдив:	1 0 0 2-1
В Асеновград:	1 0 1 2-4

НА СВЕТОВНИЯ ВРЪХ: ЗЛАТЕВА И БЛАГОЕВА

РЕКОРДИ

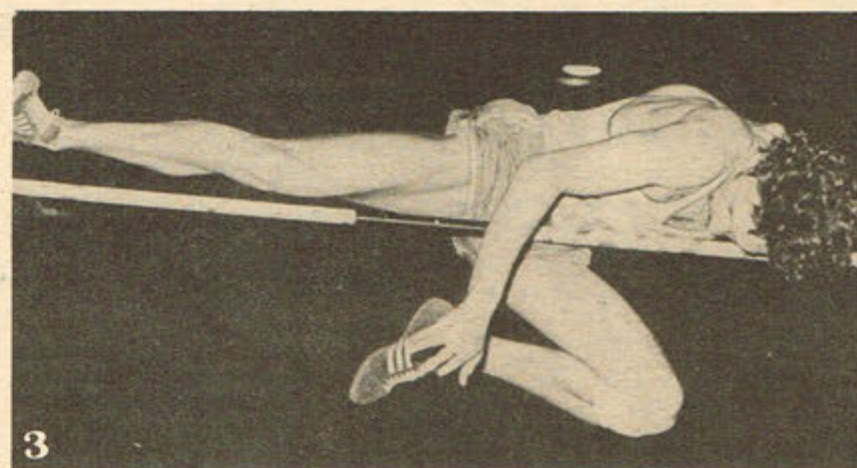
СВЕТОВНИ		
800 м	СВ. Златева	2.03,2
Ск. Вис.	И. Благоева	191 изр.
ФИСЮ		
Мъже		
400 м	Сушани (Юг)	47,4
60 м пр.	Галант (Пол)	7,8
Ск. Вис.	Дожа (Рум)	220
Овч. скок	Лизор (Рум)	510
Гюлле	Брабец (Чех)	19,38
4 x 200 м	БЪЛГАРИЯ	1,27,8
Жени		
60 м	И. Янкова	7,4
400 м	Абен (ГДР)	53,9
800 м	СВ. Златева	2.03,2
1500 м	Р. Чавдарова	4,26,0
60 м пр.	Рабшчин (Пол)	8,3
Ск. Вис.	И. Благоева	191
Ск. дълж.	Низринова (Чех)	623
Гюлле	ИВ. Христова	17,78
РЕПУБЛИКАНСКИ		
4 x 200 м	Ганчев, Петров	1,27,8
800 м	Запранов, Дойчев	2.03,2
60 м пр.	ИВ. Кошничарска	8,5 изр.
Ск. Вис.	И. Благоева	191

та на стандартни писти в зала за-труднява международната федера-ция да регистрира официално све-товни и европейски рекорди, които се водят навсякъде, но неофициално. Това, разбира се, с нищо не намалява стойността на световното пости-жение на Светла Златева на 800 м. С голяма увереност и убедителност срещу реномираните Скворонска (ре-кордьорка на Полша) и Сикора (евро-пейска шампионка във Виена) Светла постигна изключителния резултат от 2.03,2 мин., което превъзхожда с 0,1 сек. досегашното световно по-стижение на олимпийската шампион-ка Фалк (ГФР)!

Несъмнено най-значимото на сту-дентския шампионат бяха световни-те постижения на нашите две име-нити атлетки, но имаше и други въ-нушаващи и качествени стартове, ко-ито нареждат това традиционно съ-стезание сред най-качествените в Европа. Доказателства за това са подобренията 14 рекорда на ФИСЮ от всички 21 дисциплини! Шест от

тях принадлежат на състезателите от България. Йорданка Янкова, макар че трябваше да се лекува през се-мидеветте дни, доказва отново спринт-орските си качества и спечели първоти-си голяма международна победа. От-лично дебютира през този сезон и ре-публиканската ни рекордьорка на 100 и 200 м ИВ. Вълкова, която от-стъпи с минимална разлика първоти-място на 60 м на Янкова. Четвърти-сред многобройните спринтьорки б-16-годишната Лиляна Панайотова, която преди това се прояви и на 60 м с пр. с нов рекорд за девойки - 8,6 - само 0,1 по-малко от рекордьорките-сред жените - Кошничарска и Ангело-ва. В унисон със спринтьорките бяха и младите атлети Милолюб Дойчев и юношата Петър Петров, които ус-пяха да победят на 60 м национал-ните на Полша Тункис и Цух и на СССР - Житких. Двамата заедно с Ганчев и Запранов спечелиха втора красива победа в щафетното бягане 4 по ед-на обиколка! Голям напредък отбеля-за Румяна Чавдарова-Омбасиева. На 1500 м тя се наложи над олимпийски

Имаше песимистично настроени любители и специалисти по отношение качествения съ-став на участниците в четвъртия европейски шампионат на Междуна-родната федерация на университет-ския спорт (ФИСЮ). А може би те б-ха позабравили, че вече е достатъч-но да стартира българският елит, за да бъде състезанието голямо и външаващо! Само участието на Йор-данка Благоева и Светла Златева представлява солидна гаранция за международния престиж на шампио-ната, привлякъл напълно заслужено голям брой зрители, изпълнили три-буните на уютната зала "Фестивал-на". Доволни бяха и гостите от десет европейски страни за предо-ставените им идеални условия за съ-стезания иза двудневния спектакъл, в който главни действащи лица бяха отново... БЪЛГАРКИТЕ!

Разочарованието от неучастието на олимпийската шампионка на скок височина в Мексико Режкова-Хюбне-рова (Чех), която предпочете да на-блюдава състезанието от трибуна-та, бързо се изпари, когато нашата световна рекордьорка започна по-

редната си атракция в залата. Стройната Снежана Хрепевник мо-жа да поддържа "тонуса" до 185 см, което постижение представлява нов югославски рекорд и четвърти резул-тат в света. Йорданка продължи, за да превземе още две рекордни височ-ини - 188 и 191 см! Световното по-стижение в зала - 191 см, което бе установено преди три седмици от състезателката на ГДР Вичас (седма в Мюнхен), нашата атлетка преодо-ля от първи опит и продължи на 193 см, която височина този път оста-на непокорена. Твърде е възможно обаче още идущата седмица на ме-ждународния шампионат в Лион или след три седмици на европейското първенство в Ротердам Йорданка да остане сама на световния връх. Та нали още не е достигнат светов-ният и рекорд от Загреб (194 см!), а на скок височина условията на от-крито и закрито не са различни, как-то в беговите дисциплини!

А именно в бяганията рекордните постижения в зала и на стадион се различават, защото пистите в зала, чиято обиколка не надвишава 200 м, и виражите затрудняват да се развие максимална бързина. Липса-

- 1 ПЪРВИТЕ КРАЧКИ КЪМ СВЕТОВНИЯ РЕКОРД НА СВЕТА ЗЛАТЕВА
- 2 ПРИТЕЛСКИ РАЗГОВОР СПЕД ГОЛЕМИЯ УСПЕХ НА И. БЛАГОЕВА И ХРЕПЕВНИК
- 3 ЕВРОПЕЙСКИЯТ ВИШЕШАМПИОН ЧАБА ДОЖА ШЕ БЪДЕ ЕДИН ОТ ГЛАВНИТЕ ПРЕТЕНДЕНТИ ЗА МЕДАЛ И В РОТЕРДАМ

те ни състезателки Т. Петрова и В. Амзина. В отсъствието на Диана Йоргова по здравословни причини Н. Ангелова на скок дължина успя да по-беди бронзовата медалистка от Мюнхен Шуранова, но отстъпи на другата чехословашка състезателка Низринова.

За разлика от атлетките обаче мъжете ни чувствително отстъпва-ха на гостите в повечето дисципли-ни. Превъзхождаха ги и атлетите от балканските страни, които спечелиха повечето от първите места - Спасовиц (Юг) на скок дължина и троен скок, Лизор на овчарски скок, Сушани (Юг) на 400 м и Чаб Дожа (Рум), който спечели симпатии на зрителите с великолепените си скоко-ве на рекордните височини 217 и 220, пък и на 226 см, макар че не сполучи!

Явно за Ротердам надеждите ни са към атлетките... пък и за уни-версиадата в Москва!

Ешва АЛМАЛЕХ

СНИМКИ: ЕМИЛ МАНДЖАРОВ

ДИНАМИКА, АГРЕСИВНОСТ, КРАСИВА БОРБА!

Дисквалификациите върхлетяха изне-виделица върху мнозина от участниците в XIV традиционен турнир по класическа борба под шефството и за наградите на ЦК на Комсомола. През трите състеза-телни дни в плевенската зала "Спартак" за пасивни действия бяха отстранени 10 двойки борци, а броят на дисквалифика-циите достигна цифрата 60! Това съвсем не е малък процент, ако се вземе предвид, че списъкът на участниците в този инди-видуален турнир не надвишаваше 90 съ-стезатели... От елита ни отсъстваха поради контузии само двама титуляри от националния отбор - Ст. Ангелов (ЦСКА-48) и Г. Мърков (ЛС-62).

Всъщност войната, която обявиха най-добрите ни международни съдии срещу пасивността и на двата телиха, бе ло-лично - и твърде навременно! - следствие от възприетия още в началото на годи-ната от федерацията твърд курс към промяна на досегашния стил на борба с оглед най-добрите ни състезатели и в свободния, и в класическия стил да при-викнат към новите изисквания на ФИЛА, имащи за цел борбата да стане по-дина-мична и зрелищна.

Едно сравнение между състояния се през януари турнир по свободна борба в Тър-овище и този по класическа в Плевен сочи, че "класиците" - поне засега! - по-трудно възприемат изискванията за активни действия непрестанно през всичките 9 състезателни минути. В свободния стил дисквалификациите бяха далеч по-малко... Този факт обаче не трябва да се квалифи-цира като тревожен, защото техниката при "класиците" е много по-специфична от тази в свободния стил. В класическия време за подготовка при провеждане на една или друга хватка е по-дълго, тъй като правилникът не позволява на състе-зателите да се ловят от кръста надолу и да си служат с краката...

И все пак по-добре подготовените се из-явиха в добра светлина и успяха да граб-нат титулите! Над всички изпъкнаха К. Димитров (ЛС-82), ИВ. Цолов (ЛС-до 100), ИВ. Колев (АК-74), Ст. Лазаров (ЦСКА-62), Ст. Николов (Емр-90), Ал. Томов (ЛС-над 100)... Противоречиви чувства събудиха първото място на Хр. Трайков (ЛС-57). Отначало той изненадващо загуби от Т. Тодоров (АК), но на финала след цяла кас-када от великолепените "поясни хвърляния" в крайната фаза на срещата си с Кр. Стефанов (ЦСКА) успя да спечели с явно превъзходство с 12:3 т. и доказа - за кой ли път вече? - че действително е един от най-надарените ни борци със забеле-жителна спортна стръв към победата. На този турнир обаче Трайков ни убеди, че подценяването не му е чуждо, а това в голяма спорт е твърде опасно! Впрочем "издържане на ушите" за подобно не-що заслужава и четвъртият от олимпиада-та в Мюнхен Хр. Изнагов (Лок-Пг, до 100), който в срещата си с К. Лозанов (Пл) се бори пасивно и заедно със съперника си бе дисквалифициран, а на финала самоуве-реността му срещу амбициозния ИВ. Цо-лов (ЛС) бе наказана с тухи!...

ОЩЕ В ТРЕТЕ КЪРЪ ХР. ИЗНАГОВ - ПОК - ПД (ВЛЯВО) И К. ПОЗАНОВ (ПД) В КАТ. ДО 100 КГ БЕХА ДИСКВАЛИФИ-ЦИРАНИ ЗА ПАСИВНА БОРБА. ПОДОБНА УЧАСТ СПОЛЕТЪ И МНОЗИНА ДРУГИ.

ПОБЕДИТЕЛИТЕ

48 kg - Н. Петров (АК)
52 kg - Г. Джисов (ЦСКА)
57 kg - Хр. Трайков (ЛС)
62 kg - Ст. Лазаров (ЦСКА)
68 kg - Б. Чифудов (ЛС)
74 kg - ИВ. Колев (АК)
82 kg - К. Димитров (ЛС)
90 kg - Ст. Николов (Емр)
100 kg - ИВ. Цолов (ЛС)
над 100 kg - Ал. Томов (ЛС)
За най-техничен борец бе обявен К. Димитров (ЛС-82), а за най-ре-зултатен - ИВ. Цолов (ЛС-100).

Турнирът бе хубава и полезна проверка на класическата ни борба и по-специално на националите. Разбира се, в сегашния стадий на подготовка - съставили са се са-мо два кръга от републиканския отборен шампионат - едва ли е уместно да се правят обобщени анализи и персонални оценки. Още повече, че до европейското първенство в Хелзинки, до началото на юни, има немалко време. Телпърва пред-стоят международни изпитания на най-добрите ни борци, най-близкото от ко-ето е турнирът "Н. Петров" от 16 до 18 март в София. Но не може да не тревожи обстоятелството, че Ст. Николов (90) и Ал. Томов (над 100) нямат в своите кате-гории сериозни съперници, че категорията на двукратния олимпийски шампион П. Киров - до 52 kg, просто е изпразнена от съдържание (в нея 25-годишният Г. Джисов и 28-годишният Ж. Божков са далеч под класата на прославения майстор), че проблемът с младите, надеждни ползвания в свърхтежката категория продължава да си бъде все още нерешен проблем.

Веселин ЛЕСИНГЕРОВ
Снимка: ИВАН ЕВТИМОВ

НА ДНЕВЕН РЕД ПРОБЛЕМИТЕ НА ЛЕКАТА АТЛЕТИКА

ПЪТЯТ КЪМ ГРАЙНИ УСПЕХИ МИНАВА ПРЕЗ ДРУЖЕСТВАТА

Отличното представяне на българските лекоатлетки на XX олимпийски игри в Мюнхен ще по достойнство оценено от цялата спортна общественост. Това е един особено важен момент в историята на нашата лека атлетика, който наред със заслуженото доверие напомня голямата отговорност, която носят състезатели, треньори и ръководители за запазването и разширяването на завоевания голям международен второстепен. Това обстоятелство ни задължава трезво, задълбочено и всеотдайно да оцелим истинското състояние на леката атлетика у нас, каквато похвална инициатива през 1969 г. "СТАРТ".

Колкото и да сме доволни от нашето представяне на олимпийските игри в Мюнхен, трябва обективно да кажем, че постигнатият успех не произтича от една широка основа на спортното майсторство у нас. Дори някои от дисциплините, в които спечелихме медали, базата на майсторството е твърде неясна (скоковете на височина и дължина).

Подготовката на най-добрите атлетки бе извършена от федерацията с всеотдайните сили на състезателките и техните треньори. Справедливо ще бъде също така да се отбележат грижите и усилията на ръководителите на някои физкултурни дружества, като "Левски-Спартак", "Розова долина" - азанлък, "Тракия" - Пловдив и ОС на БСФС в Бабрух, Михайловград, Сливен, които заложили на федерацията при практически решаване на някои въпроси по подготовка на олимпийските състезатели.

Този начин на поддържане на високото спортно майсторство, колкото и да е рационален, в голяма степен е изкуствен, понеже бе приложен върху ограничен брой таланти-ви състезатели. Той обаче не може да бъде генерална линия в дейността на федерацията. Той, както носи успехи, може да доведе и до сътресения и провали.

Пътят, който открива по-светли перспективи и осигурява по-добро бъдеще и трайни успехи на нашия спорт, е посочен в партийните решения и минава през масовата основа на спортното майсторство. Такава задача поради своите мащабни и изисквания не е по силите само на федерацията. Тя може и трябва да намери своето разрешение в дейността на дружествата. Впечатленията, които имаме за състоянието на спортното майсторство в страната и за грижите и усилията, които влагат физкултурните дружества и ОС на БСФС за неговото развитие, предизвикват сериозно безпокойство. Извършените проверки в края на 1972 г. показват, че все още е много малък броят на физкултурните дружества, които в практическата си дейност са поставили въпросите на леката атлетика и на спортното майсторство в духа на партийните решения. При болшинството физкултурни дружества в страната обстановката съвсем малко или никак не се е изменила независимо, че от програмното решение на Политбюро на ЦК на БКП от 2.IX. 1969 г. изминаха повече от 3 години!

За това спортното майсторство, вместо да разширява своята география, продължава да се намира в доста ограничени рамки. Така през 1972 г. новите 36 майстори на спорта са

дело само на 16 физкултурни дружества, а 72-та кандидат-майстори - на 24 дружества. За същата година в ранглистите на 10-те най-добри при 34-те дисциплини за мъже и жени имат представителство само 38 физкултурни дружества. Голям е броят на дружествата, между които и "Берое"-Ст. Загора, както и ОС на БСФС - Враца, Михайловград, Перник, Пазарджик, Силистра и други, които през 1972 г. нямат нито един нов майстор или кандидат-майстор. Нито един представител в ранглистите на 10-те най-добри при мъжете

и жените нямат ОС на БСФС в Пазарджик, Шумен, Кърджали, Смолян. Само с по един представител са ОС на БСФС в Силистра и дори в Плевен, а с по двама - дружествата "Дунав" (Русе), "Берое" и др.

Сериозни слабости съществуват и в дейността и на софийските дружества. Такава силно звено на спорта у нас като ЦСКА "Септ. знаме", вместо да разширява своята дейност, има намерение да ограничи работата си по развитието на леката атлетика сред жените, въпреки че ръководи спорта в два големи столични района. Крайно недостатъчен продължава да бъде приносът на "Академик". Тези факти не могат да не предизвикат безпокойство и тревога.

Кои са най-актуалните задачи, които трябва да решават дружествата, за да се осъществи нужният прелом към трайни успехи в областта на спортното майсторство?

● Основни, ежедневни грижи за укрепване на спортните школи, които ръководят, за да се превърнат те в истински лаборатории за подготовка на високоразредни състезатели.

● Постоянен контрол и помощ в работата на треньорите, като се повишат изискванията към тях при задължителна специализация най-малко по група дисциплини. Същевременно да се стимулират - морално и материално - най-добрите, най-продуктивните.

● Създаване на условия за прилагане в подготовката на научните постижения на по-широк кръг състезатели в различните възрастови групи, непре-

НАЧЕЛО НА КОПОНАТА ДВАМАТА "СТАЕРИ" от новозагорската школа - ДИНКО ДИНЕВ (вляво) и ПЕТКО ЙОРДАНОВ, НА КОИТО СЕ ВЪЗЛАГА НАДЕЖДА КАКТО ЗА БАЛКАНСКИЯ КРОС, ТАКА И ЗА СЛЕДВАЩИТЕ СТАРТОВЕ НА НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР.

къснато да се усъвършенствуват и модернизират материалната база.

Само когато изградим силна атлетика в дружествата, когато в различните дисциплини разполагаме с голям брой равностойни състезатели с високи резултати, ще се осигури непрекъснат и траен прогрес и ще се постигнат нови редици успехи от рода на победите в Мюнхенската олимпиада!

Заслужил треньор Константин НАКОВ
гл. асистент във ВИФ "Г. Димитров"

малкия брой на школициите 39 са първокурсници, 7 се обучават втора година, 6 - трета, 4 - четвърта и само двама - пета. Не е по-добро положението и в редица други школи в страната. Колко усилия и средства отиват напразно! А в ГДР процентът на школициите с 4-5-годишен стаж е повече от 30 на сто от общия брой на многобройните юноши и девойки, които са привлечени в школите, или сравнено с нашата страна - десет пъти повече.

Друг съществен недостатък, пряко свързан с посочения, е тежестта на преподавателите. Около една трета от тях (!) всяка година променят местоработата си, а това означава, че започват от "а,б"! А какво огромно значение има стабилността на преподавателите, за да спечелят доверието на своите възпитаници и да запалят у тях любов към леката атлетика. Нима е случаен фактът, че в казанлъшката школа е рядко явление школьник да напусне групата на П. Рахманлиев или пък в кюстендилската школа, в която заслужилият треньор Славчо Джумалиев работи неизменно вече 20 години! По неговия път върви и младият преподавател Владимир Табаков.

Практиката нееднократно доказва, че всеки млад атлет, който се е обучавал в продължение на 4-5 години, е достигал първоизрядно постижение, а мнозина покриват норматив за кандидат-майстор и дори за майстор на спорта!

Отрицателни последици дава липсата на богат спортен календар. Не са редки случаите, когато школициите участвуват само в едно или две състезания през цялата година! Не се уреждат състезания между различни школи от съседни градове или окръзи, а на републикански състезания могат да стартират само най-добрите, тези, които имат зад гърба си 2-3 и повече години спортен стаж. Малкият брой състезания изпразва бързо ентузиазма на начинаещите лекоатлети, които се преориентират към по-привлекателните спортни игри и други спортове или пък твърде рано напускат активния спорт. По този начин се стеснява базата, от която се излъчват попълненията на дружествените и националните отбори. Така че проблемът за спортните школи по лека атлетика продължава да бъде актуален и изключително важен за развитието на този основен спорт у нас.

ШАМПИОНИТЕ ОТГОВАРЯТ

"В "Старт" прочетох, че Георги Тихов продължава да лекува травмата си от Балканските игри в Измир. Интересува ме дали този отличен атлет, рекордьор на България на 5000 м и 10 000 м, ще продължи да се състезава, с какво се занимава понастоящем и какви са неговите намерения?"

Из писмото на Светозар ОГНЯНОВ, студент

Напоследък имаме възможност да разговаряме с треньора на Георги Тихов, Кольо Гьокоев, и с Михаил Желев. Основна тема на разговорите бе състоянието на нашия голям спортист и атлет.

МИХАИЛ ЖЕЛЕВ: "Неговото отсъствие създава празнина в нашите редици. На мене лично ми липсва много. Протийно на приказките, които целзха да ни притови поставят и мислоставят, нас ни свързва не само спортът. Той е добър, честен приятел и неслучайно голям спортист, чиито възможности не са напълно излечени. Кореспондираме си редовно. Още не се чувства възстановен, но не губи вяра. Може би трудно ще може да участва на 3000 м с препятствия, но в гладките бягания и на крос вървам, че ще се състезава. Очаквам го с нетърпение да застане до мене на старта..."

КОЛЬО ГЪКОЕВ: "Гошо не обича да се шуми около него, а сега ме помоли нищо да не обещаваме за бъдещето, тъй като то е свързано с много неизвестни. Операцията на ахилесовото сухожилие бе тежка. Още повече, че същото място, което бе контузирано в Измир, непрекъснато му създаваше главоболие. Имаше дори хора, които го обвиняваха, че умислено манкира понижаване от състезания. Операцията разкри, че е имал стари разкъсвания, които са му причинявали непрекъснато болки. Колко несправедливо са били понижаване с него! Близо два месеца кракът му бе в гипс въпреки успешната операция. Големи грижи за него продължава да полага д-р Пагоров. За съжаление след контузията Тихов бе едва ли не изоставен и забравен от всички. Може и да не се завърне в големия спорт, но Тихов, който раздаваше сърцето си за спорта, заслужава уважение и признание! От известно време той започна възстановителни тренировки извън работно време. Задачата е отслабеният контузиран крак да се възстанови и изравни с другия. Дали ще се завърне на пистата, още не може да се отговори окончателно, но при всички случаи то ще бъде при условие, че ще може да се състезава като равен с най-силните. В противен случай ще се откаже от спорта. Тихов, както е известно, завърши висшето си образование и работи по своята специалност във Варненската митница. Грижовен баща (има две деца), той помага на съпругата си да бъде полезна на варненската атлетика. Мисля, че той още не си е казал последната дума на 10 000 м, пък и на ... марафона. Но да дочакаме с оптимизъм юбилея на 1974 година..."

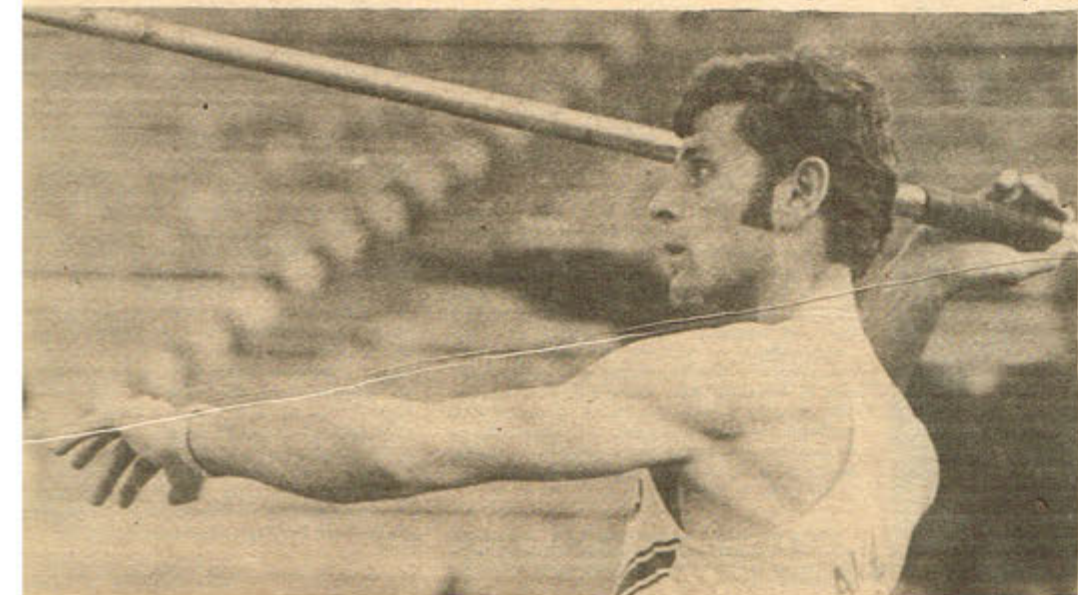
ДЛЪЖНИЦИ НА ГОЛЕМИЯ СПОРТ

Над 500 специалисти - щатни и хонорувани работят в различните школи по лека атлетика, които са изградени почти във всички окръзи и градове в страната. По общи сведения те обединяват около 20 000 деца, юноши и девойки. Фактически няма атлет или атлетка, освен тези от спортните гимназии, които не са обхванати в специализираните или в групите детски и юношески школи, които етогически се ръководят от федерацията. Ва е напълно естествено, тъй като постигнато на високи резултати, както показва пътът на всички напреднали страни, е възможно само при системна, целенасочена подготовка в продължение на 5-6 и повече години. Или и у нас подготвените в школите най-

добри и изявени млади състезатели ползват съставите на дружествените и националните отбори.

Спортните школи у нас обаче продължават да бъдат длъжници на големия спорт, защото притока на добри, високоразредни състезатели е съвсем недостатъчен и неравномерен. Най-големият недостатък на спортните школи е голямото текучество. На практика се получава така, че групите на преподавателите или са непълнени, или пък подавяващото мнозинство от школициите са първокурсници. Техният брой още през втората година намалява с повече от 50 на сто, за да останат в четвъртата, петата 2-3 процента от общия брой на обучаващите се и дори по-малко. Така например в Стара Загора в специализираната школа понастоящем 146 души са новопостъпили, 28 са от миналата година, други 28 с тригодишен стаж, 12 - с четиригодишен и само шест - с петгодишен. В Пловдив въпреки

РЕПУБЛИКАНСКИЯ РЕКОРДЪОР НА ХВЪРЛЯНЕ КОПИЕ МИЛ. О. МИЛЕНСКИ, ИЗРАСНАЛ КАТО СЪСТЕЗАТЕЛ В КЮСТЕНДИЛСКАТА ШКОЛА, КАКТО ИВАНКА ХРИСТОВА, НЕДЯЛКА ЧЕЛОВА И МНОГО ДРУГИ.

ЛОЗАНА

ОРИЕНТИР ЗА БЪДЕЩЕТО

Най-после, след като отначало организаторите бяха оповестили, че тазгодишното европейско първенство по свободна борба ще се състои в Лозана през май, а след това в началото на април, вече има "заковани" дати – състезанията ще се проведат на 30 и 31 март и 1 април.

Най-добрите борци от свободния стил на "стария" континент са в усиlena подготовка за предстоящата първа голяма проява през годината. Българският национален отбор също не стои "със скръстени ръце", а е запретнал мъжки ръкавите, леейки обилно пот в красивата спортна зала в Етрпополе. И беше някакъв съвсем естествено да посетим първите ни борци, да "дадем думата" на обективна на нашия фоторепортер Янко ГЪРОВ, който успя да улови някои характерни моменти от краткия лагер-сбор на националите...

Първоначалната ни идея бе да разкажем за един тренировъчен ден на отбора, който ще участва в европейското първенство в Лозана. Но още при първия контакт с новия

старши треньор Радослав РАДОСЛАВОВ планът трябваше да се преустрои...

– Тазгодишното европейско първенство ни заварва в момент на преустройство, на смяна на поколенията – сподели той. – Сами виждаме...

И наистина сред многолюдната група от петдесетина борци съзираме малко познати лица – носител на бронзов олимпийски медал от Мюнхен ИВ. Кръстев (62 kg), Н. Кузманов (74), Н. Минчев (52), Д. Костов (90), В. Василев (над 100)...

– От лагера отсъствуват по уважителни причини сребърният медалист от Мюнхен О. Николов (48), Я. Павлов (74), ИВ. Шавов (57). – намесва се в разговора помощник-треньорът О. Макавеев.

Радославов допълва: – Няма го и 19-годишния армеец М. Герчев (100), който е на състезания в чужбина. Той е състезател с отлични физически данни и обещаващо бъдеще...

– Кои ще участвуват на европейското първенство?

ЕДИН НЕОБИЧАЕН ТРЕНИРОВЪЧЕН ДВУБОЙ МЕЖДУ Н. КУЗМАНОВ (74 КГ) И Д. КОСТОВ (90 КГ). РЪКОВОДЕН ОТ ДВУКРАТНИ СВЕТОВЕН И ОЛИМПИСКИ ШАМПИОН ПР. ГАРДЖЕВ.

– Сега обстановката е такава, че вратите на националния отбор са отворени за всички, които покажат добра спортно-техническа форма. Засега обаче има само един сигурен титуляр – Х. Исаев (48).

Припомняме си Катовице. Там нашият отбор бе втори, след СССР, с голяма преднина в точките пред Румъния... Българските борци се завърнаха в родината с 1 златен, 6 сребърни и 2 бронзови медала. Как ще се представим сега, в Лозана? С един отбор почти без физиономия, без основни състезатели-стълбове?...

– За нас първенството в Лозана ще бъде ориентир за бъдещето – споделя Радославов. – Да прогнозираме кое място ще заемем в отборното класиране и с колко и какви медали ще се завърнем, едва ли е най-уместното в сегашния етап от живота на националния ни отбор. В Лозана само ще проверим в една наистина бойна обстановка възможностите на отделните състезатели. Лично аз вярвам в доброто бъдеще на свободната ни борба! Но в името на него и ние, треньорите, и спортната общественост у нас ще трябва

НОВИЯТ СТАРШИ ТРЕНЬОР НА НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР ПО СВОБОДНА БОРБА Р. РАДОСЛАВОВ, ЗАСТАНАЛ НА КОРМИЛОТО ПРЕДИ ТРИ МЕСЕЦА.

да се въоръжим с малко търпение... – Означава ли това, че представянето на отбора ни в Лозана ще бъде скромно?

– Вече казах, че конкретните прогнози са рисковано нещо.

– Кои състави ще претендират за челните места?

– На първо място бих посочил съветските борци, които в Катовице спечелиха титлата "Европейски шампион". Освен тях с амбиция за разпределение на медалите ще бъдат още и Турция, Румъния, Унгария, ГДР, ГФР, Полша... Конкуренцията в Лозана ще бъде силна, но макар и с подмладен отбор, ще вложим всички си сили за достойно представяне.

С АМБИЦИЯ И МЛАДЕЖКА ДЪРЗОСТ

На европейското първенство по свободна борба в Лозана сред най-силните състезатели, събрани под знамето на ФИЛА, ще бъдат и нашите борци. В техните редици обаче ще отсъствуват апитни единици – довчерашни стълбове на националния ни отбор. Двама от тях – многократният европейски шампион Баю Баев и носител на сребърни медали от световни шампионати, европейски първенства и олимпийски изри Осман Дуралиев – в края на старата година приключиха състезателната си дейност. Други четирима – световните шампиони Руси Петров и Иван Илиев, европейският първенец Исмаил Юсеинов и Васил Тодоров – непосредствено след олимпиадата в Мюнхен бяха освободени от националния отбор за ниски морално-волеви качества... Тези два факта всъщност предопределиха създаването на "Вакуум" в представителния състав

е младежкият плам и дръзновение, амбицията на всеки борец, облакът трикото с националния герб, да вложат всичките си сили и умение в голямото състезание, за да спечели и укрепи доверието на треньора, да вземе с добра оценка изпита по спортна зрелост! Да покаже в "огъня" на състезанията мащабите на своята психика, да разкрие в пълна мяра дарованието си на борец, да изразходва до краен предел физическите си ресурси в името на перспективата, на утвърждаването си в редиците на националния отбор и за световното първенство в Техеран през септември т. г.

Пред кандидатите има възможност и за изява – различните международни състезания и турнири в чужбина, както и генералната проверка пред европейското първенство, мемориалът "Дан Колов", който ще се състои в началото на март

ВОЙНА НА ПАСИВНОСТТА!

През януари в Търговище се състоя XIV турнир по свободна борба за наградите на ЦК на Комсомола. Всъщност тази проява се яви като първото официално състезание в света, което се проведе съгласно утвърдените последни изменения в правилата по борба от ФИЛА. След завършването на турнира Цанко ЗАХАРИЕВ, член на Бюрото на Българската федерация по борба, председател на треньорския съвет към нея, който е и международен съдия, сподели:

– С интерес очаквах този турнир, защото по същество на него за пръв път борците ни от свободния стил щяха да се сблъскат с последните изменения на правилника. Защото тези промени ще важат и на всички други турнири, шампионати и първенства, включително и на европейското в Лозана и на световното в Техеран.

Очаквах, че решенията на ФИЛА ще накърнят интересите на пасивните състезатели. Така и стана! Новите изменения задължиха всички съдии да обявят война на пасивния маниер на борба!

Това развързва ръцете на по-техничните борци, подтиква ги към агресивност. Всеки участник в турнира знаеше, че победата с явно превъзходство вече се присъжда не при 10 технически точки, а при 8, че победата с 12 и повече точки е равносилна на тух, че при събиране на 6 наказателни точки борецът не отпада автоматически от състезанието в случай, че продължи да побеждава в следващите кръгове...

Преди да влязат в сила новите изменения в правилата, немалко наши борци действаха препазливо, не търсеха рационални

усложнения в срещите си по пътя към победите, страхуваха се, че могат да пропускат веднъж взетата точка. На тепиха в Търговище тези състезатели се бяха преобърнали коренно! И главната причина за тази промяна в състезателната им психика бе решението на ФИЛА, съгласно което когато борецът попадне в партер в резултат на своя инициатива и не последва незабавна акция от страна на противника му, схватката му се прекъсва и продължава в стойка, т. е. сперниците се изправят. Искан да обрне вниманието обаче, че това решение ще подтиква към агресивна и комбинативна борба не само нашите състезатели... Уверен съм, че на европейското първенство в Лозана всички участници ще покажат неутолим стремеж към нападателни действия!

– БОРЦИТЕ ТРЯБВА ДА БЪДАТ НЕ САМО СИЛНИ, НО И ЛОВКИ – ТВЪРДИ ПОМОЩНИК-ТРЕНЬОРЪТ МАКАВЕЕВ. ОТБОРЪТ В "ЧАС" ПО АКРОБАТИКА...

и на практика наложиха формирането на един почти съвсем нов отбор от състезатели, показали до този момент определени качества, но все още без необходимия опит и закалка в отговорни международни изпитания.

Няма спор, че на тепиха в Лозана на нашия млад и неукрепнал състав ще бъде тежко в двубоите с опитните, обгорели в не едно и две европейски първенства отбори на водещите в свободната борба на "стария" континент страни. Но на негова страна

във Варна. Засега все още разширеният проектонационален състав е в период на експериментиране – в различните турнири и прояви старши треньорът пуска да участвуват различни състезатели. Но по принцип критерият, който ще отвори вратите към титулярните места в националния отбор, е: изряден личен режим, пълно психофизическо концентриране в учебно-тренировъчния процес плюс доказани през експерименталния състезателен период високи морално-волеви качества!

СИГУРЕН ТИТУЛЯР

Все още той е известен сред потесния кръг на любителите на свободната борба с фамилията име Исаев. С младия борец от разградското село Бисерци разговаряхме след отпочиналото му представяне в големия международен турнир "Али Амер" в Техеран, в който зае първото място, пред световния шампион иранец Джавад.

– Не зная защо, но навсякъде ме именуват Хасан Исаев. А в действителност фамилията ми име е Исаев. Моят чичо, прославеният в миналото борец Муса Алиев, си спомня, че на времето, като пионер, на първото състезание в съдийските протоколи сам бил записан погрешно...

Всъщност да представим бореца, който ще облече трикото с националния герб в категория до 48 kg на европейското първенство в Лозана: Хасан ИСАЕВ, роден на 9 ноември 1953 г. Занимава се със

свободна борба от 10-годишна възраст под ръководството на треньора Б. Велиев в основната школа в с. Бисерци. И от тогава до днес Исаев неизменно е пръв на всички първенства и турнири с изключение на републиканското за юноши ст. възраст – трето място и на световното юношеско в Токио (1971) – сребърен медал.

Носител е на две европейски титли за юноши, миналата година на балканиадата в Скопие убедително грабна златния медал в най-леката категория...

Вече няма спор, че тъкмо Исаев трябва да играе на първенството в Лозана в категория до 48 kg. Впрочем тя е същата, в която О. Николов спечели в Мюнхен сребърния олимпийски медал...

– А Николов? – ще запитат някои. – Нима се е предал "без бой"?

Ще успокоим почитателите на олимпийския призър – той ще продължи да се състезава, но в по-горна категория. В коя? Това ще стане известно едва в навечерието на европейското първенство...

Но да се върнем към Исаев. Неговата борба е изключително агресивна, темпова и комбинативна. Талантливият младеж владее почти до свършенство техническия репертоар на свободната борба. Разбира се, той едва сега прекарва прага при мъжете, все още е в зоната на старта. Тепърва му предстои дебют на голямата сцена, на тепиха в Лозана... Ще се завърне ли оттам с медал?

Исаев се усмихва: – По-добре е човек да говори на самото състезание, да побеждава...

Страницата е подготвена от Веселин ЛЕСИНГЕРОВ.

С ОБЩИ УСИЛИЯ

Завършиха осминафиналите за Купата на Съветската армия – прологът, който чакахме с нетърпение. Пролетта, нашата футболна пролет е вече тук!

Навлизаме в нова футболна година. Разбира се, с надеждата сме тя да бъде щастлива и плодотворна. Не само защото всяка пролет носи оптимистично настроение. Очакваме с основание след толкова организационни мерки и усилия да се появят и резултатите – съдържателни, хубави, силни игри.

А това ни е много нужно тази година, когато ще се решава кой да отиде на финалите на световното първенство в Мюнхен през 1974! Ние искаме и трябва да направим всичко, за да се класираме за финалите. Това не е въпрос на самоцел, както мислят някои. То е въпрос на импулси. Всяко участие във финалите обикновено има положителни последици за развитието на футбола в дадена страна. И този шанс не трябва да се изпусне!

Да се класираме – това няма да бъде лесно. То изисква да се издигне по-високо равнището на нашия вътрешен шампионат, на целия наш елитен футбол. И всеки да даде своя принос:

* **РЪКОВОДИТЕЛИТЕ** от групите да дават пример за ентусиазъм, да поддържат високо клубно интереси, да погледнат по-широко, бихме казали, патриотично, на голямата задача.

* **СЪСТЕЗАТЕЛИТЕ** от елитната група да живеят с голямата цел, да ѝ отдават цялото си внимание и сили.

* **СЪДИИТЕ** да бъдат за добрия дух на спортната борба. Изглежда уместно кръгът на тези, които ръководят в "А" РФГ, да се стесни, тук да останат да действуват само най-добрите, проверените.

* **ЗРИТЕЛИТЕ** да съдействуват за атмосфера на повишено настроение и оптимизъм, което е най-благоприятно за растежа на футболните и футболите.

НА ДОБЪР ЧАС!

ШАМПИОН МОЖЕ

КОГАТО СЕ ПРАВЯТ ПРОГНОЗИ

Сега едва ли има приятел на футбола, който да не се занимава с прогнози. Този път те са приятни – неизвестните са твърде много и за да има някаква вероятност предвижданията да се сбъднат, трябва да се "носи вода от девет кладенеца". . . Какво може да ни помогне, за да бъде прогнозата най-обективна? Ние се спираме на няколко фактора. . .

● **Класирането през есента.** "Локомотив" (Пг) има точка аванс пред ЦСКА "Септ. знаме" и по три пред

"Левски-Спартак" и "Славия". Не забравяйте, че преднината е постигната след три гостувания (и загуби!) срещу директните съперници в София, че цената на точките този път е твърде висока.

● **Традицията.** В последните десет години по-често явление е водачът през есента да не печели титлата. . .

● **Разликата между полусезоните.** В това отношение наистина има някаква традиция. По правило (става дума за последните пет години) пловдивският "Локомотив" събира повече точки през пролетта; армейците са сторили това само два пъти, "Левски-Спартак" – веднъж, а "Славия" – три пъти. Пак "Локомотив" (Пг) е постигнал най-голяма разлика в полза на пролетта – 11 точки през 1967–68 година!

● **Програмата през пролетта.** "Локомотив" (Пг) ще приеме останалите три съперника с мисълта да спечели максималното от тях; другите три ще играят помежду си на практически неутралния стадион "Васил Левски", където рядко се случва някой от софийските състави да вземе всичко от своите "съраждащи". Срещу отборите от "златната

среда" "Локомотив" (Пг) и армейците имат приблизително еднакви домакинства и гостувания, докато за мачовете с изпадащите състави е тъкмо обратното. "Левски-Спартак" ще играе почти при същите условия както през есента, докато "Славия", независимо от някои тежки гостувания, изглежда облагодетелствувана от програмата.

● **Скрити резерви.** Между показаното от "Локомотив" (Пг) през есента и максималните му възможности могат да се търсят само количествени разлики. За ЦСКА "Септ. знаме" и "Левски-Спартак", а донякъде и за "Славия" те са направо качествени. И армейците, и вицешампионите вероятно могат много повече – в отделни срещи още през есента те показваха, че имат сили да преодолеят кризата. Едно извистряне в израта на "Славия" и по-голямо постоянство в израта ѝ могат да прибавят много към класата на "белите". . .

● **Възможност да се издържи на напрежението докрай.** ЦСКА "Септ. знаме" и "Левски-Спартак" няма как да учат в това отношение. "Славия" – поне досега – не е доказала, че

ДА ОЧАКВАМЕ ПОДОБРЕНИЕ!

Българската федерация по футбол проследи отблизо подготовката на отборите. Това бе основна задача на нейния учебно-методичен съвет, чийто председател е заслужилите треньор и заслужил майстор на спорта **СТОЯН ОРМАНДЖИЕВ**:

– Какви са вашите впечатления от подготовката на отборите?

– По обем и интензивност тя е на по-високо равнище, отколкото през миналите години. Тя имаше и една особеност – сроковете бяха скъсени, нямаше достатъчно време за контролни игри, така че можем да я считаме за завършена едва със срещите за купата на Съветската армия.

– Какви резултати очаквате от тази подготовка?

– Убеден съм, че ще има подобрение във всички компоненти на играта. Друг е въпросът, колко целесъобразни са били тренировките, доколко нужните качества са били изработени в обстановка, близка до футболната. През есента наблюдавах тренировките на един от челните състави – спринтовата дейност на всеки от играчите беше около 2000 метра. Направихме измервания на следващия мач на отбора и излезе, че спринтовата дейност е само около 400 метра. . .

– Не опира ли това до уменията на отделните футболисти да играят футбол?

– Точно това имах предвид. Ние можем дори само в рамките на една

предсезонна подготовка да подобрим линейната бързина на един футболист. Но от футболна гледна точка бързина означава и поглед върху играта, и степента на ориентираност в обстановката, и времето, за което се взема решение, и бърза реакция, бързо манипулиране с топката, и. . . бързо бягане. Понякога в тренировките се набляга единствено на последното и затова не сме в състояние да направим бързината на нашите играчи истински футболна.

– Можем ли да очакваме, че в нашите отбори ще намерят място изискванията на съвременната футболна мода?

– Няма никакви пречки за това! Стига всеки от тях да избистри своите концепции и на базата на голяма дисциплина да се постарее да ги внедри в играта си. Ние се мъчим да убедим нашите треньори, че сега футболът се играе в две фази – фаза на нападение и фаза на отбрана, че когато топката е в отбора, всички трябва да вземат участие – според обстановката, разбира се – в атаките, че когато противникът на свой ред атакува, всеки според задачите си трябва да допринесе за защитата. Това ще донесе повече движение, ще развие универсализма у играчите, които ще могат да се извият по-разностранно. Игрите ще станат по-интересни, а зрителият иска тъкмо това!

КИРИЛ СТАНКОВ ВЕЧЕ Е НЕ САМО СТАБИЛЕН ЦЕНТРАЛЕН ЗАЩИТНИК НА ЦСКА "СЕПТЕМВРИЙСКО ЗНАМЕ", НО И ТИТУЛЯР НА ТОЗИ ПОСТ В НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР.

ВСЕКИ СЪС СВО

Христо БОНЕВ: "Никои не вярваше, че ще се задържим на върха в края на есента. А ние не го отстъпихме. И сега мнозина гледат песимистично на нашите намерения да станем шампиони. Тяхна работа. . . Ние просто ще се постареем да ги опровергаем. Казвам "просто" и си мисля колко трудно всъщност е това, колко труд и пот са необходими, колко много задачи имаме да решаваме. Нашият колектив обаче възмъжа, набира сили с всеки мач, желанието става все по-голямо. И не забравяйте, че всичките ни директни съперници ще трябва да ни гостуват. Малко ли е това?"

Димитър ПЕНЕВ: "Нашата цел е първото място и никое друго не може да ни задоволи. Не си спомняй за есенния полусезон. Той нямаше нищо общо с истинските ни възможности."

Отдадохме много голямо внимание на резултатите от някои международни срещи и настроение то ни бързо се изменяше от точката на кипенето до точката на замръзването. Сега – сигурен съм в това – няма да бъде така. Убеден съм, че ще играем точно така силно както през миналата пролет и тогава първото място ще бъде наше."

ЩЕ ИМА НОВ РЕКОРД!

Още първото участие на футболиста на "Тракия" В. Апостолов в игрите от пролетния полусезон ще донесе нов рекорд на групата на майсторите. Начело по броя на мачовете, играни в "А" РФГ, ще застане пловдивският състезател, който вече изравни постижението на варненеца Димитър Боснов. Ето въпреки класирането до този момент:

343 мача – Д. Боснов, В. Апостолов
340 мача – Ив. Димитров
335 мача – Д. Дерменджиев
328 мача – Б. Гаганелов
325 мача – Ив. Колев
322 мача – Н. Котков
319 мача – Д. Жечев
316 мача – Хр. Илиев
312 мача – П. Владимиров
308 мача – Т. Диев, Д. Якимов и Ив. Василев
304 мача – Ев. Янчевски
303 мача – Ат. Манолов
302 мача – Ив. Вучков
301 мача – Ал. Костов

Интересно е да се отбележи, че през пролетния полусезон само двамата състезатели могат да достигнат границата на 300-е мача: П. Жеков – сега с 297 и Ил. Бекяров – 283 мача. А след това вероятно ще се наложи да чакаме по-дълго. Защото останалите кандидати са твърде назад: С. Върбанов – 276 мача, Д. Пенева – 273, М. Карушков – 272, Н. Димитров – 270, Г. Попов – 266.

На снимката: В. Апостолов, един рекордьор, който вероятно ще остане дълго начело на листата. . .

Страницата е подготвена от Недялко ДОНСКИ
и Митко ЕКСЕРОВ

ДА БЪДЕ САМО ЕДИН!

КАКВИ ПРОМЕНИ?

В последните години в света на футбола много се дискутира за евентуални промени – на правилата на играта, на точкуването (колко точки за победа, загуба или равен резултат?), за допълнителни критерии за изместване на силата и на съотношението на силите на два състезаващи се отбора и пр. Целта на всички, които предлагат едно или друго, е футболът да става по-интересен, по-привлекателен, по-красив, по-резултатен.

Специалистите оценяват, че в последните 30 години играта се е променила много повече, отколкото правилата. Най-съществени промени в тях се изчерпват със смяната на двамата играчи по време на мач и известно облагодетелстване на вратаря. Сега се издигат предложения да се премахне засадата или да се прилага само в наказателното поле; да се увеличи наказателното поле; да се увеличат размерите на вратата; топката да се въведе от страничната линия с крак...

Струва ни се, че някои предложения са твърде уместни, съдържат здраво рационално зърно, например това да се увеличи наказателното поле. По този начин, без да се ревизират основните правила на играта, ще се стимулира техничността и резултатен футбол.

Но трябва да бъдем наясно, че силата на футбола е и в неговите правила, които са се запазили без особени промени толкова години и са станали близки и познати за милиони хора. Всяко предложение трябва да се подложи на изпитание и едва след като издържи изпита – да се въведе. Защото промяната на всяко правило е много важен въпрос. Една радикална промяна довежда, както го показва историята, до промяна и на системите на игра, на цялостния облик на футбола. Затова не трябва да се действа по приумици, а след задълбочено експериментирание. Мнозина например ръкопляскаха на предложението да се премахне засадата, като предвиждаха, че това ще подобри резултатността. В Англия са направени повече от 800 експериментални мача с отбори от най-различна класа и се е установило, че резултатността не само не се е подобрила, но се влошила.

С убеждението сме въпреки, че не се касае толкова голяма несъвършенство на правилата, колкото до тяхното единно тълкуване и прилагане. Това, последното, е по-съществен проблем.

Що се отнася до много оживените разисквания по въпроса за точкуването, за по-точна оценка на отборите и за стимулиране на нападателя футбол – с внимание ще следим експеримента в СССР, където бе премахнат равният резултат в състезанията на първенството. Очакваме да се повиши интересът у зрителите, евентуалните продължения под форма на дузпи ще бъдат твърде възбуждащи за зрителите, особено в началото. Подобрене на резултатността обаче едва ли може да се получи единствено по този начин. Няма да се учудим, ако научим, че някой слаб отбор се е насочил по-настойно от преди към "бетон" срещу много по-силния, за да може сега не само да се добере до равен резултат, но и евентуално да "открадне" нещо повече при изпълнение на дузпите. Не е убедително и решението да се поставят под един знаменател мачове с резултат 0:0 и такива например, завършили 3:3 и 4:4!

А какво да кажем за някои предложения да се дават повече точки от досега практикуваното за победа на чужд терен? Това ни се вижда като умствено измисляне на мисълта за някаква фатална предопределеност на преимуществата на чуждия терен – нещо, срещу което се борим отдавна и от което искаме да освободим нашите състезатели.

И в тази сфера се изисква внимателно, търпеливо проучване, експериментирание, преди да се възприемат някои промени. Ако отрицателно се окаже в практиката отрицателно – това може да нанесе тежки последици за развитието на футбола за известен период.

В настоящия момент дискусиите и насочването на вниманието към някакви промени на системата за точкуване само отклонява погледа от по-съществени проблеми, които има да решава нашият футбол и които са записани във важни решения. В края на краищата и при съществуващите правила за игра и системи за точкуване има клубни и национални отбори, които демонстрират красив, силен футбол.

Не е ли твърде важно указание?...

хайде стрелци!

ХАРАЛАМПИЕВ И ВЕЛИЧКОВ, ДВАМА СЪСТЕЗАТЕЛИ, КОИТО МОГАТ ДА ДОПРИНЕСАТ МНОГО ЗА ПОВИШАВАНЕ КЛАСАТА НА СВОИТЕ ОТБОРИ. ПЪРВИЯТ ЗА ПОВЕЧЕ ФАНТАЗИЯ В ИГРАТА НА "ЛЕВСКИ-СПАРТАК", ВТОРИЯТ – ЗА ПО-СТАБИЛНА ЗАЩИТА НА "ЕТЪР"...

В есенния дял на първенството на "А" РФГ бяха отбелязани общо 419 гола, средно по 2,74 на мач. Това постижение е наистина твърде далеч от най-плодовитата есен в първенствата (1967 г. – 3,14 гола средно на мач), но въпреки това успява да задържи нашата страна на едно добро европейско равнище. Ето за сравнение резултатността в първата половина от шампионатите на десет страни, които играят "есен-пролет":

ГФР	– 3,29
Португалия	– 2,96
Франция	– 2,78
Унгария	– 2,75
Холандия	– 2,71
Англия	– 2,61
Румъния	– 2,37
Югославия	– 2,32
Испания	– 2,14
Италия	– 1,87

Интересно е обаче, че тази година у нас няма изявен голмайстор, че претенденти за тази титла са сравнително много футболисти. Нека да очакваме, че съревнованието между тях ще увеличи общата резултатност, че българските зрители ще бъдат сред онези, които ще видят най-много голове в Европа...

ЕТО ТОВА НЕ ИСКАМЕ ДА ВИЖДАМЕ ПО ТЕРЕНИТЕ ПРЕЗ ПРОЛЕТНИЯ ПОЛУСЕЗОН. ГРУБОСТИТЕ, ЧИЯТО ЖЕРТВА МОГАТ ДА СТАНАТ И СЪСТЕЗАТЕЛИ ОТ НАЦИОНАЛНИИ ОТБОР, КОНТУЗИИТЕ, НЕПРИЯТНИТЕ НАМЕСИ НА СЪДИИТЕ С ТЕХНИЧЕ ЧЕРВЕТИ И ЖЪЛТИ КАРТОНИ, НА ЛЕКАРИТЕ И Т. Н. ТРЯБВА ДА БЪДАТ НАИСТИНА ИЗКЛЮЧЕНИЕ В СПОРТСМЕНСКАТА БОРБА.

на всички за едно по-предно. Не е лесно да се предвиди стане с "Локомотив" (Пг) – брата за първото място ще или пък ще продължава да орът, който няма какъво да же много да спечели...

рси. ЦСКА "Септ. знаме", "партак", а донякъде и натрупаха сегашния си акъ в отделни срещи и дори в периоди бяха лишени от иници; така те доказаха, че из всеки от своите играчи. гия полюс е "Локомотив" игра има барометър, наре. Да не забравяме и натоване на играчите в национал-ори...

ова са главните фактори, што трябва да се гледат те. Вероятно има и други... на дума, ако се съди от през есента, шансовете са ята на "Локомотив" (Пг). имат предвид последните одивчани получават много а задача...

факторите в края на край-надделят?...

АРГУМЕНТ

ЖЕЧЕВ: "През есента артак" бе най-критикуван и никой от нас не може в това бе несправедливо. се задържим обаче в чело-

а урокът... И понеже за – двамата небити дават", през пролетта ще бъдем уги. Имате много силна напред бяха направени експерименти, които мо-еобразят отбора. Бъдете "Левски-Спартак" ще из-пелна роля в първенство-то ще гони до последния то място."

ШЛАМАНОВ: "Сла-да бъде шампион! Ако ис-орите с мен, трябва да ми с какво сме по-слаби от Мисля, че това е трудна аз вярвам и в нашата и в стабилността на линия, и в резервите, кои-нието може да разкрие. И е ли, че шампионската ти-илица най-много на нашето ,след като през пролетта ,чествуван 60-годишният i. И на Симеонов, Йонов, и другите шампионското i излизно."

55

ГОДИНИ
СЪВЕТСКА АРМИЯ

Непобедима и легендарна!

Тия думи, родени в сърцето на поета и обиколили с крилата на песента цялото земно кълбо, са може би най-ярък символ на героичното минало, настоящето и бъдещето на Съветската армия и Военноморския флот, чиято 55-годишнина ще чествуваме на 23 февруари.

Олицетворение на храброст, доблест и героизъм, днес Съветската армия е верен страж на своята велика страна, на социалистическите завоевания на човечеството, ба-

стион на мира! В наши дни добрият воин е не само опитен специалист, но и здрав физически човек, способен да издържа най-тежки изпитания.

Не случайно армейските спортисти се нареждат на едно от челните места в съветския спорт. През последните 6 години те поставиха близо 400 световни и 700 всевъзможни рекорда, спечелиха над 70 олимпийски медала и 500 европейски и световни титли. Какво по-добро доказателство, че спортът и армията наистина са неделими понятия!

да застане под увенчаните със слава знамена на Съветските въоръжени сили.

Но армията не само изисквала от Александър, а му и давала много неща, разкривала пред него широки възможности за усъвършенстване във всички области, включително и в любимия спорт.

Отначало Саша служил в Далечния изток, в Хабаровск. Служил добре и тренирал добре в хабаровския СКА при майстора на спорта Ал. Закарян. И година по-късно заел второ място в първенството на въоръжените сили. Следващата 1968 г. станала знаменателна в живота на Александър Шипилов – той вече е шампион на въоръжените сили и майстор на спорта. Това било справедлива награда за упоритите тренировки и горещата преданост към любимия спорт.

От Хабаровск Александър бил прехвърлен да служи в столицата и вратите на ЦСКА се отворили широко пред него. Тренировките минавали още по-успешно, зачетили и победите, за да дойде накрая и най-голямата – шампионската титла в V летна спартакиада на народите на СССР, която го прави широко известен.

Сега ученикът на заслужилите треньори на СССР К.Бирка мечтае за нещо още по-голямо – да стане победител в първенството на страната. Осъществява мечтата за човек като него, който има всичко: и огромно желание, и прекрасен треньор.

Армията ме закалява духовно и физически, направи от мене истински спортист. За това съм дълбоко благодарен – казва Александър Шипилов.

Спортът стана неделима част от живота на хилядите съветски младежи, облечени във военна униформа. Физическата закалка и спортното майсторство на съветските воители растат от година на година. Сега в Съветската армия не са малко ротите, ескадроните и батареите, които имат свои всевъзможни, европейски, световни и олимпийски шампиони. И това е съвсем понятно – край ракетните установки и съвременните механизми, в атомните подводници и свръхзвуковите самолети могат да служат само хора със смели сърца и стоманени мускули. Един от тях е майсторът на спорта от международна класа Александър Шипилов – представител не само на боината, но и на спортната слава на Съветската армия.

ОФИЦЕР НА ОГНЕВАТА ЛИНИЯ

Специално за "СТАРТ" от АПН

Наред с титлите европейски и световен шампион в служебното да- сие на съветския спортист Яков Железняк бе вписан нов ред:

"Шампион от XX олимпийски игри в стрелбата по бягащ глизан." Железняк спечели това почетно звание в борба с най-добрите стрелци в света. А за да стигне до тая най-важна своя победа, му бяха нужни цели 17 години – половината от изживените до днес.

Яков е роден на 10 април 1941 г. в Одеса, където живее и сега. Баща му загина още през първата година на Отечествената война с хитлеристка Германия. Майка му Мария Железняк, заслужила лекарка на Украинска ССР, не само не се противопоставяше срещу спортните увлечения на сина си, но ги поощряваше. Яков прекарваше на стрелбището почти цялото си свободно време. И победите се заредиха: градски, републикански, всевъзможни, европейски и най-после световен шампион. Титлите на най-точен стрелец в света през 1966 г. и шампион на IV спартакиада на народите на СССР през 1967 г. разкриха пред Железняк пътя към Мексиканската олимпиада. Но Яков не замина за Мексико: из- рите съвпаднаха по време с подготовката на дипломната му работа в Одеския педагогически институт. Яков не искаше да моли за отлагане на защитата ѝ, пожертвуваше олимпиадата и се дипломира, а после по- стъпи на служба в Съветската армия.

Към активна състезателна дейност Железняк се върна две години по-късно, но успя да се доближи до старата си форма чак през 1971 г., когато стана победител в V спартакиада на народите на СССР. И все пак за главни фаворити на мюнхенския огнев ру- беж се смятаха шведът Гаард и стрелецът от ГФР Цайснер. Олимпийски шампион обаче стана Яков Железняк.

Когато на пресконференцията в Мюнхен журналистите го попита- ха как олимпийската титла ще се отрази върху служебната му карие- ра, отговорът бе лаконичен:

– Никак!

Не му повярваха. Трябваше да обяснява, че точността не е главно, а по-скоро естествено качество на офицера от Съветската армия.

– Веднага след победата научих, че са ме направили заслужил май- стор на спорта на СССР – казва Железняк. – По-голяма награда не ми трябваше.

Организаторите на олимпиадата подариха на Железняк пушка тип "Валтер" (на игрите Яков стреляше със съветска серийна винтовка от Ижевския завод). Но когато след победата си се прибра в своята си в олимпийското село, Яков се заплесна с друг подарък – механически лети- щен глъб, който бе купил за 9-годишния си син Игор. Тогава той про- сто гореше от нетърпение да види по-скоро сина си и жена си Валенти- на, която работи като инженер-икономист. Но това беше тогава. А сега?

Сега Яков иска да оправдае поговорката, че апетитът идва с яде- нето. Не това цел е следващата олимпиада. А по пътя към нея е светов- ното първенство.

ЕДИН ОТ МНОГОТО

Биографията на този воин е ти- пична за милиони съветски юноши. Година на раждане – 1946. Учение. Комсомолска дейност. Запознава- не с "тайните" на обикновената, на горда работническа специал- ност – шлосер. И навсякъде, на всяка крачка момъкът се убежда- ва: за да изпълниш добре своя дълг пред обществото, за да си готов за труд и отбрана на родината, трябва да се каляваш физически, да бъдеш силен, издръжлив, ловък.

Така преди няколко години Алек- сандър Шипилов стигнал до твър- дото решение завинаги да се сдружи със спорта. Първото му запознание с него станало в боксовата секция на краймоско- вския град Орехово-Зуево, в завод "Корболит" под ръководството на В.Гаврилов, за да продължи след това в Митищин при заслу- жилият майстор на спорта А.Ласо- та. Тая школа на мъжество и за- калка била от голяма полза за Са- ша, когато дошло време да изпъл- ни свещения си граждански дълг,

КОВАЧНИЦА НА МАЙСТОРИ

Има с какво да се похвали детска- та школа по хоккей на лед към Цен- тралния спортен клуб на армията в Москва. На времето тук се занимава- ха В. Харламов, В.Викторов, В.Третьак, В.Летученко – многократни световни и олимпийски шампиони. Младежкият отбор на ЦСКА е шест пъти шампион на СССР, а 17 възпитаници на шко- лата са юншески европейски първенци.

Всяка година се организира конкурс за приемане на нови възпитаници в школата. Стоици момчета показ- ват уменията си да се пързалат и да си служат със стика пред авторитет- на комисия, в която влизат заслужи- лият треньор на СССР А.Тарасов, про- славените хоккеисти А. Фирсов, А. Ра- гулин, В. Третьак и др. Подборът е строг – нали школата трябва да под- готвя достойни заместници на мъж- кия армейски състав, който 17 пъти е бил шампион на страната!

А после започват тренировките. В тях с момчетата редовно се занима- ват и известните майстори на хоккей- ната игра от армейския клуб. Сега сред тях на леда е вратарят на сбор- ния отбор на СССР Владислав Третьак. Упражнението е завършило. Какви ли забележки ще направи големият вра- тар?

Трима край насила

Брянската гора шумеше тихо и зага- дчно. Трима партизани, сякаш сраснали се със земята, се възвяха в гъстата мъг- ла към насила на железопътната линия. Чу се далечен грохот, който постепенно се усилваше. Изведнъж два снопа свет- лина разсяха мъглата и запляха по чакъла на насила. Фашистки брониран влак! От време на време стоманената грамада изригваше картечен огън. Пар- тизаните още по-плътно се притиснаха към земята. Стояха така, докато най- после бронираният влак отмина.

След ослепителната светлина на про- жекторите нощта стана още по-тъм- на. И никак изведнъж партизаните раз- браха, че вече се разсъмва. Ето я най- после и фашистката дрезина с авто- матчици, която тикаше на известно разстояние пред себе си платформа с ба- ласт – проверяваше дали рельсите не са минирани. Всичко това се повтаряше с неумолима точност вече трето деноно- щие. Разбира се, партизаните можеха да нападнат дрезината. Но не за това бяха дошли тук, в дълбокия вражески тил. Ако се завържеше престрелка, по- сле би било невъзможно да се доберат до насила, фашистките влакове ще про- дължат небезпокоявани да се придвиж- ват към фронта. И партизаните се от- теглиха в гората, та през следващата нощ отново да се върнат на същото мя- сто.

Тримата партизани бяха известни спортисти: Николай Шатов – заслужил майстор на спорта, световен рекордьор по вдигане на тежести, Григорий Ерма- лаев – трикратен участник в кросове- те на "Юмани", и Сергей Коржув – един от десетте най-силни съветски гимнастици по онова време. На 23 фев- руари 1942 г. с отряд спортисти-добро- волци те бяха преминали фронтната линия, бяха участвували в не една и две слави партизански акции. Но тоя път... Вече от няколко дена стояха тук, край насила, и им се струваше, че всичко е на- празно. Тогава съставиха смел план.

Ермолаев отсече една брезичка и на- прави от нея нещо като палка за горю- ки, а Шатов привърза към нея противо- танкови гранати. Третиият – Сергей Коржув – се нагърби да хвърли необи- чайния "уред" под колелата на локомо- тива.

На другия ден всичко се повтори от- ново: бронираният влак, дрезината. . . После се занизаха военните транспор- ти. Към обед се заведе голяма компози- ция – десетина возова, три цистерни с гориво и десет платформи с танкове. Локомотивът приближаваше набе- лязаната точка. Коржув се изправи и хвър- ли гранатите под колелата му. Възри! Локомотивът се свлече надолу по наси- ла, повлече след себе си возоните, ци- стерните се възпламениха и всичко се превърна в огромна огнена купчина. . .

Това беше само един от героичните подвизи на тримата бойни другари. Тежките изпитания колюха воините- спортисти. През декември 1942 г., дока- то прикриваше тежко ранения Ерма- лаев, загина С. Коржув. След продължи- телно лечение Ермолаев се върна в спор- та. Ранените крака още го боляха, но Григорий започна упорито да тренира и постигнал високи резултати, стана за- служил майстор на спорта. После преми- на на треньорска работа.

Заслуженият майстор на спорта Ни- колай Шатов дълги години след война- та продължаваше да излиза на подиума. Той също стана талантлив педагог, треньор на сборния отбор на СССР. Към високите му титли и звания се прибави- ха нови: заслужил деятел на културата на РСФСР, заслужил треньор на СССР, пенсионер. . . Но продължава да работи и сега, непрекъснато е сред младите.

ИЛЯ ДАВИДОВ

ФУТБОЛЪТ В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

НАД ВСИЧКИ ВЪВ ВЪЗДУХА Е ЛУИС ПЕРЕЙРА - СЪЛЪ В ОТЕРАНАТА НА "ЗЕЛЕНО-БЕЛИТЕ" ОТ САН ПАУЛО.

«ПАЛМЕЙРАС» № 2 В СПИСЪКА НА ШАМПИОНИТЕ

В края на 1972 г. завърши второто официално първенство на Бразилия. Този път с титлата се окичи "Палмейрас" от Сан Пауло и вписа името си срещу № 2 в списъка на шампионите - след победителя през 1971 г. "Атлетико минейро" (Бело Оризонти).

"Палмейрас" е стар клуб - основан е още в началото на нашия век, за да послужи като обединителен център на италианската колония в Сан Пауло. В тия далечни години се е наричал "Палестра Италия", а от 1942 г. носи сегашното си име. Бил е 16 пъти шампион на своя щат (включително и през миналия сезон, когато негови основни съперници бяха известните "Сантос", "Коринтианс" и "Сан Пауло"), печелил е два пъти купата на Бразилия (1960 и 1967 г.) и три пъти е излизал победител в турнира на най-добрите клубове от Рио де Жанейро и Сан Пауло, който в миналото се смяташе за неофициално първенство на страната.

Сегашният голям успех на "зелено-белите" се дължи преди всичко на стабилната, равномерна игра, която те успяваха да поддържат през целия тежък и уморителен бразилски футболен сезон. Под ръководството на треньора Брандао и неговия пръв помощник Мафия играчите поддържаха добра физическа готовност в решителните етапи на борбата, служеха като пример за съзнателно отношение към професионалния дълг, бяха сплотени от истински боев дух и здрави приятелски отношения. А всичко това е твърде важно в съвременния футбол.

"Палмейрас" е зрял отбор, играчите от основното ядро се познават много добре и макар на различна възраст, вече няколко години изразят заедно в един почти несменяем състав. Изключение прави само полузащитникът Агемир да Гуа, който дойде тук от Рио де Жанейро преди една година, но бързо успя да намери общ език с партньорите си и пое върху себе си диригентските функции. Агемир е син на известния в миналото бразилски централен защитник Домингос да Гуа, който заедно със стрелца Леонидас бе сълб на националния отбор по време на финалния кръг за световно първенство през 1938 г. На 30-годишна възраст Агемир изживя през този сезон втора футболна младост: открояваше се с манев-

рената си, технична и пестелива игра на широк периметър, изградена върху бързо обработване и точно прехвърляне на топката в невралгичните пунктове на противниковото разположение. И ако въпреки всички тия качества Агемир да Гуа не успя през дългогодишния си футболен път да намери място в националния отбор на трикратните световни шампиони, причината за това е в именития Жерсон, който винаги бе предпочитан от селекционерите.

Заедно с Агемир в полузащитната линия играе другият "ветеран" на отбора - 33-годишният Дугу. Той изпълнява предимно защитни функции, попълва празнините в отбранителния блок и ръководи взаимодействието по подстъпите към наказателното поле.

А кои са футболистите от останалите линии в отбора?

Титуляр на вратата е известният Леоа (така се пише, така е популярен и у нас, а бразилците го произнасят Леон) - основен вратар и на националния отбор.

В защитната четворка (от дясно на ляво) играят Еурико, Луис Перейра, Алфредо и Зека. Основна фигура сред тях е Луис Перейра - мощен, висок (184 см) и отскоклив централен защитник, който не се колебае при удобен случай да излиза напред и да поставя начало на остри контраатаки. Действията му добре се допълват от спокойния и пресметлив Алфредо. От двамата крайни защитници по-стабилен е Еурико - резерва на Зе Мария в националния отбор.

По десния фланг на нападението играе Егу - бърз и мощен пробивач, майстор на стрелбата (обикновено той изпълнява преките свободни удари), а по левия - младият Ней, фин dribbler, но все още без достатъчно опит и спокойствие в решителните моменти. Внушителен състав има двукратна централна нападателя. Отличният техник и "комбинатор" Магуса е бивш участник в аржентинския национален отбор, а името на неговия партньор Левина стана известно през миналото лято, когато бе включен за пръв път в състава на бразилците по време на "малкото световно първенство". Той е и най-добрият стрелец на "Палмейрас" - отбелязал е 16 от всичките 48 "шампионатни" гола на своя отбор.

— Винаги ли сте стояли на вратата?

— През цялата си футболна кариера. Още от дете обикнах вратата и никога не съм искал нещо друго, освен да играя като вратар.

— В какво се крие силата ви?

— В позиционната игра. Своевременно подбирям правилна позиция, за да улова топката.

— А имате ли слабости?

— Да, при излизанията напред.

— Спасявали ли сте дузпи?

— Шест - три в сборния отбор и три в своя клуб.

— Кои противникови нападатели са ви създавали най-много трудности?

— Централният нападателят на полския национален отбор Любански.

— Как реагирате, когато допуснете лек гол?

— Много болезнено. След това десетки пъти премислям този гол. Анализирам всичко, точно как е станало. Но... чак след мача. По време на 90-те минути се опитвам бързо да забравя случилото се. Започнеш ли със самообвиненията още по време на мача, във вратата ти лесно може да влезе и втора "пеперуга", както наричат тези голове при нас.

— Какво обичате да правите най-много по време на отид?

— О, стига да имам време за отид! Обичам да седя със семейството си на брега на хубавия ни Днепър и да ловя риба. Имам слабост и към бързите автомобили.

— Ако имаше възможност да се изпълнят три ваши желания, какви ще са те?

— Със сборния отбор на СССР да спечеля финала за световно първенство. Не бих се отказал и от един футболен мач в Космоса. Третото ми, последно желание е да направя от гъщеричката си полезен човек.

бъде от 11 сезона несменяем титуляр в "Лийдс", с който е бил шампион на Англия, носител на националната купа и двукратен победител в турнира за купата на панаирните градове. Участвувал е в 426 шампионатни мача с фланелката на своя клуб и по този показател отстъпва само на Дж. Чарлтън (623) и Бремър (460).

ЕВГЕНИЙ РУДАКОВ:

своята динамика футболът трябва да се доближи до хокея на лед.

— Какво значение приписвате на спорта?

— Същото, както и на останалите раздели от човешката култура. Хармоничното развитие на човека е немислимо без системна физкултура и спортна тренировка.

— Каква е представата ви за идеалния футболист?

— Трябва да бъде като Яшин и Пеле.

— Бихте ли имали куража да ръководите мач пред 100 000 зрители?

— Да, но все пак малко ще ме е страх. Зрителите сега са с големи претенции, познават тънкостите на играта - и то доста добре. На същите вече им е много по-трудно.

— Имате ли образец за подражание?

— Лев Иванович Яшин.

НОРМАН ХЪНТЪР — наследник на Моор?

Неотдавна на "Уембли" квалификационната среща за световно първенство Англия - Уелс завърши с изненадващото 1:1 и този резултат значително увеличава шансовете за равен успех на полския национален отбор, който като трети участник тая квалификационна група още не е намесил в борбата.

Анализирайки играта на англичаните, полските специалисти изтъкват следното: отлична кондиция, пълна игра на защитната линия, о неэффектасни и безрезультатни действия на нападателите, липса на иригент от класата на Б. Чарлтън.

До се отнася до английските запанковци, още на другия ден след мача те подготвиха петиция, подписана от близо 6000 души, с която искат уволнението на треньора Алфиззи. Бурята от критики пощадилана от неговите изобретения. ай-жестоко от всички бе нападан зпитанът на отбора Боби Моор, а зхвали бяха отправени единствено им неговия непосредствен партнър, втория централен защитник орман Хънтър, който се справи отличо с отбранителните си задачи и е автор на изравнителния гол за англия. Сега мнозина смятат, че след накованото оттегляне на Моор неговата роля на основен сълб и организатор в английската защита ще бъде поета от Хънтър.

В случая любопитно е друго - че Хънтър изобщо не минава за любимец на английската публика: при всеки удобен случай го обвиняват в груба, неспортсменска игра. Горедолу така мислеше и Рамзи, но с едно допълнение: че с острото си и решително влизане в единоборствата Хънтър е опасен не само за противниците, а и за самия себе си, което не е без значение във важни международни срещи. В края на краищата треньорът се убеди от ползата да разполага с такъв играч и го включи в отбора, където досега Хънтър има 22 мача, предимно успешни. Ала въпреки това "стоперът" продължава да бъде "трън" в очите на публиката.

— Когато след всяка среща за първенство прочитам мненията за мачта игра и писмата на запаленковците - споделя Хънтър, - и на самия мене започва да ми се струва, че съм брутален. В действителност не съм такъв. Често ми се случва да атакувам нападател с таяло, но никога не съм фаулирал умишлено. Съвременният футболист трябва да притежава отлична физическа подготовка и товава острите сълбковения няма да са страшни за него.

Хънтър има и свой дефект - играе и разчита предимно на левия си крак, докато десният, както казват неговите приятели, "му служи за подпирание". Разбира се, това е шега, защото иначе едва ли Хънтър щеше да

ГОЛЕМИТЕ ГОВОРЯТ

«НЕ СМЯТАМ ДА СЕ РАЗДЕЛЯМ СЪС СПОРТА...»

Уютен и с вкус подгреден двустаен апартамент. Правят впечатление спортните трофеи и множеството фотографии, на повечето от които е изобразена стопанката на този дом — известната полска лекоатлетка, притежателка на богат комплект олимпийски медали от Токио, Мексико и Мюнхен Ирена Киршенщайн-Шевинска. Почти навсякъде тя е със своя син Анджей. Не бива да ви удивлява еднообразието на "сюжетите" — автор на всички снимки е Януш Шевински, фотокореспондент на списанието "Лека атлетика", който се запознал със своята бъдеща жена на едно състезание. На снимките пани Ирена навсякъде е със сина си, но за съжаление в живота те толкова рядко са заедно. Особено тежък за малкия Анджей бе периодът преди Мюнхенската олимпиада...

Винаги е интересно да се чуе това, което спортистите разказват сами за себе си, за своето увлечение в спорта.

— Журналистите често ме питат какво е моето хоби, моето увлечение. Винаги отговарям — спортът. Иначе и не бих се занимавала с него. Винаги ми е приятно да говоря за своето увлечение — казва Шевинска. — Аз още от малка много обичах да тичам и да скачам. Впрочем родена съм в Ленинград, там учих в началното училище. След това, когато дойдохме да живеем в Полша, аз вече бях ученичка в средното училище. Щастлива бе срещата ми с преподавателката по физическо възпитание в училище "Яр. Домбровски". Тя твърде сериозно се отнасяше към своя предмет и постоянно търсеше нови таланти сред учениците си. На 15 години аз пробягах 60 м за 8,3 и скочих на височина 138 см. И тогава за първи път участвах в състезание — в първенството на средните училища. Това бе и началото. След това ми предложиха да тренирам в най-стария Варшавски спортен клуб "Полония", чиито цветове защитавам и до днес. Мой треньор стана Ян Копито, известен в миналото копиехвъргач, съперник на Януш Шудло. Нему аз съм за-

дължена за успехите в цялата си спортна кариера, защото смятам, че първият треньор е най-главният, основният. След това съм тренирала и при други, при по-квалифицирани специалисти, с по-голяма практика, но тяхната помощ за мен не бе толкова необходима, колкото за другите, които нямаха моята школа.

Често ми задават въпроса, дали съм нервна преди старта и на самата линия на старта. Сега като че ли стана много модерно да се говори за "психологическа обработка" на спортистите, чрез която се опитват да ги отвлекат от мислите за предстоящия старт, да ги успокоят. Честно да си кажа, аз в това не вярвам. За мен най-добре е да се занимавам с нещо, сама да се заставам да забравя това, което ми предстои. А пък вече на стадиона нищо не ми помага. Предстартовата ми треска непрекъснато се увеличава до момента, в който заставам на стартовото блокче, и излиза с изстрела на пистолета. На пистата вече нищо не виждам и нищо не чувам. Но не мога да се съглася с тези, които твърдят, че не им е нужна подкрепата на публиката. Аз смятам, че тя е твърде нужна на спортистите, въпреки че по време на бягането е трудно да разбереш кога точно подгържат зрителите.

Млади състезателки ме попитаха веднъж как успявам да поделя времето си между работата (Шевинска по професия е икономистка), спорта и дома. Отговорих им честно — много ми е трудно. Но въпреки че в своята колекция имам шест олимпийски медала, аз съм не смятам да се разделям със спорта. Надявам се, че ще мога да подобря своите лични постижения. Вярно е, че новите рекорди се очакват от младите. Но не смятам да се предавам. Ако до олимпийските игри в Монреал бъда в добра форма и ако съм нужна още на сборния отбор на Полша, то ще направя всичко възможно за четвърти път достойно да защитя спортната чест на нашата страна.

ПАНОРАМА

Според историците шахматната игра е възникнала приблизително към V или VI век в Индия. Неотдавна обаче при разкопки в град Далверсин Тена (Южен Узбекистан) узбекски археолози са констатирани, че шахматни фигури са се използвали тук цели 300 години по-рано. Открити са две миниатюрни фигурки (1,8 и 2,4 см) на слон и зъбър от слонова кост с четвъртата основа. По всяка вероятност слонът е изглед на офицер, докато за зъбъра не могат да се направят никакви по-определени догадки въз основа на съществуващата история на шахмата.

В Шпиндлерув Млин (Чехословакия) ще бъде построена голяма ски-шанца, която ще позволява скокове до 155 метра, така че тук ще могат да се организират състезания по ски-полети. Ще бъдат преустроени и модернизираны всички сега съществуващи шанци в района на известния ски-център, което според очакванията на чехословашките спортни ръководители ще тласне напред развитието на ски-скока в страната.

Президентът на САЩ Никсън е голям любител на американския футбол. Неотдавна той безуспешно се опита да отмени забраната за директни телевизионни предавания на мачовете, когато билетите са вече разпродадени. По този повод в "Ню Йорк таймс" саркастично подхвърли: "Скажте вече сме уредили всичките си комплицирани проблеми — спрели сме инфлацията, намалили сме криминалните престъпления, ликвидирали сме негрския въпрос и злоупотребата с наркотици, та са ни останали само грижите около футбола..."

Поради тежка травма известният чехословашки хокеист В. Беднарж няма да може да участва в предстоящите отговорни състезания, включително и на световното първенство в Москва през месец март. Така световните шампиони се лишават от своя най-добър защитник, изгрял 76 мача в националния отбор на страната.

Върховният спортен съвет на Африка сключи споразумение със Съюза за гимнастика и спорт на ГДР за тясно сътрудничество в областта на спорта през следващите 5 години. Предвижда се размяна на информация, взаимни гостувания на спортни групи, помощ при подготовката на треньори и т. н. Споразумението ще бъде подновявано периодически и африканските спортни ръководители се надяват, че ще изиграе голяма роля за ускореното спортно развитие на техния континент.

ДЕСЕТТЕ НАЙ-ДОБРИ В БЯГАНИЯТА НА ДЪЛГИ РАЗСТОЯНИЯ

Този въпрос е бил винаги обект на изключително внимание от специалистите по лека атлетика, пък и от всички любители на тези най-емоционални и предпочитани дисциплини. Бяганията на 5000 м и 10 000 м държат в напрежение по-продължително време и оставят винаги трайни впечатления. Освен това в тях повече от всички останали бяганя осезателно личи големият напредък, който опровергава всички твърдения за деградация на човека в днешната епоха на техническа революция и автоматика.

1972 година бе историческа в бяганията на дълги разстояния не само с чувствително подобрение световни, европейски и олимпийски рекорди, но и с общия скок на постиженията на двете класически дисциплини. Ако направим едно сравнение през годините от олимпийските игри в Мексико до Мюнхен, ще видим качествения скок на постиженията на 5000 м и 10 000 м. Така например на 5000 м за по-кратко време от 13.30,0 мин. през 1968 година са пробягали само трима души, 1969 — 1, 1970 — 6, 1971 — 5, а през 1972 г. — 16! А на 10 000 м под 28 мин. през 1968 г. е пробягал само един ат-

лет (Р. Кларк), в следващите две — нито един, през 1971 г. — 6, а миналата година — 7. Нещо повече. През миналата олимпийска година десетото постижение на 5000 м — 13.27,4, е по-високо, отколкото първото през 1968 г. — 13.27,8! А петдесетият резултат на 5000 м е 13.39,0 срещу 13.51,0 през 1968 г., а на 10 000 м — съответно 28.39,4 срещу 29.03,0!

Ежегодно специалистите оформят световната ранглиста за всички времена в бяганията на дълги разстояния, като сумират постиженията на 5000 м и 10 000 м по международната таблица. До миналата година в продължение на близо цяло десетилетие ранглистата се оглавяваше от Рон Кларк. Сега този знаменит бегач, който притежаваше всички световни рекорди в метри и мили в олимпийските и неололимпийски дисциплини в бяганията на дълги разстояния, вече се нарежда на трето място, след новия рекордьор на 5000 м Путеманс и новия рекордьор на 10 000 м и двукратен олимпийски шампион Вирен. Впрочем ето световната ранглиста на десетте най-добри бегачи на дълги разстояния за всички времена:

	5000 м	10000 м	Общо
Путеманс (Бел)	13.13,0 (1044)	27.39,6 (1039)	2083
Вирен (Фин)	13.16,4 (1037)	27.38,4 (1040)	2077
Кларк (Ав)	13.16,6 (1036)	27.39,4 (1039)	2075
Бедфорд (Бер)	13.17,2 (1035)	27.47,0 (1031)	2066
Харо (Исп)	13.26,0 (1016)	27.48,2 (1030)	2046
Гамуди (Тун)	13.27,4 (1013)	27.54,8 (1024)	2037
Веетанинен (Фин)	13.28,4 (1011)	27.52,8 (1026)	2037
Яйфтер (Ет)	13.33,8 (999)	27.41,0 (1037)	2036
Хаазе (ГДР)	13.29,4 (1009)	27.53,4 (1025)	2034
Кейно (Кен)	13.24,2 (1020)	28.06,4 (1013)	2033
Алварес (Исп)	13.26,4 (1015)	28.01,4 (1018)	2033

Под 28 мин. са пробягали 10 000 м също олимпийският шампион на маратон Шортър (САЩ) — 27.51,4 балканският шампион Корица (Юг) — 27.58,4 и Шарафутдинов (СССР) — 27.56,4, които заемат съответно 12-о, 15-о и 16-о място в поменатата световна ранглиста.

ФИНАЛЕН СПРИНТ НА 10 000 М В МЮНХЕН — ТРИМА МЕЖДУ НАЙ-ГОЛЕМИТЕ БЕГАЧИ НА ДЪЛГИ РАЗСТОЯНИЯ ЗА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА: ВИРЕН (ФИН), ПУТЕМАНС (БЕЛ) И ЯЙФТЕР (ЕТИОПИЯ) СПЕЧЕЛИЛИ СЪОТВЕТНО ЗЛАТЕН, СРЕБЪРЕН И БРОНЗОВ ОЛИМПИЙСКИ МЕДАЛ.

Специалистите по хоккей на лед в Чехословакия дълго търсеха ефикасна защитна маска за вратар. Съвсем наскоро предприетието "Боспорт" в Скуче предложи първите образци на защитна решеткина вратарска маска. Изпитанията са преминали успешно — до края на този сезон ще бъдат произведени 3000 маски.

С НАДЕЖДИ ПРЕДИ СТАРТА В ПОЯНА...

Многочислените приятели на ски-спорта, дошли в Боровец да наблюдават състезанията за купите на в. "Отечествен фронт", преживяха вълнуващи минути край плацовете. Двадесет и четвъртото издание на това най-старо и авторитетно състезание по ски у нас и сега премина на висотата на големите стартове. Целият ски-елит в безовите и в алпийските дисциплини бе на последна проверка преди старта в Румъния, където в края на тази седмица ще се състои балканската. Това бе заряд, който превърна състезанието наистина в "голямо" и оцветяваше всеки старт с динамизъм и напрежение, жадувано отгласно по нашите писти.

Основания за добро настроение имаше. Те идваха от устрема и порасналото техническо умение, излязено между вратите на слаомните трасета, на новите носители на купите на в. "Отечествен фронт" Иван Пенев (Р. сп.) и Антоанета Златарева (Сл), както и на С. Диков (ВИФ), на юношите Г. Кочов и П. Попангелов (Р. сп.), на девойките П. Тотева и Р. Спасова (Р. сп.).

Първите ни "стари" също прибавят скорост с всяко състезание. П. Панков (ЦСКА) за трети пореден път (след стартовете за купите "Уражай" и "Родопи") не позволи да бъде изпреварен по 15-километровото трасе и продължава да "сваля" минути от постиженията си. Неговите подгласници Л. Тосков (ЦСКА) и особе-

НОСИТЕЛИТЕ НА КУПИТЕ НА в. "ОТЕЧЕСТВЕН ФРОНТ": ГОРЕ - ИВАН ПЕНЕВ, ДОЛУ - АНТОАНЕТА ЗЛАТАРЕВА. Снимка: Яна ГИРОВ

но П. Величков (ВИФ) също показват стабилни бязания.

Но радостната картина от интересните стартове в Боровец едва ли трябва да бъде основание за прекомерен оптимизъм. И на тази балканска ще бъде трудно. Северните ни съседи начело с балканския шампион Д. Крстия и неговите съотборници Г. Вуле и В. Бренчи, отличните югославяни Гашпершич, Кавич и Рант, които вероятно и сега ще защитават репутацията на ски-спорта в своите страни, няма да отстъпят лесно позициите си. Отличните стартове на Г. Кочов и П. Тотева през тази година обещаваха успех сред юношите и девойките.

П. Панков ще защитава трикратната си балканска титла, докато спорът между нашите и бързо напредващите югославски юноши ще бъде особено горещ. Трудно е на девойките ни да изместят познатата ни Ел. Бъша (Рум), която и тази година ще защитава балканската си титла.

Очевидно задачата да бъде изведен родният ски-спорт на чедна позиция на Балканите изисква от всички наши състезатели, които ще облекат националните екипи, изключителни усилия в предстоящите стартове.

Стоян ГЕТОВ

ЕДИН ПОЛУФИНАЛИСТ С ДОБРИ ПЕРСПЕКТИВИ

Повече от месец (между 10 януари и 15 февруари) продължи битката в четвъртфиналните групи на европейските клубни баскетболни турнири. Започнаха в 28 отбора - представители на 11 страни, за да останат 16 полуфиналиста от 7 страни. "Сто процента" в четвъртфиналите постигнаха съставите на СССР (с 4 полуфиналиста - по един във всеки турнир), Италия - 4 отбора (3 мъжки и 1 женски, тъй като носителите на купата на европейските шампиони "Инис" участвуват на право наред с шампиона "Симентал") и Франция, която обаче имаше само един представител ("Клермон" УК), който продължава борбата. Впечатлява и успехът на Югославия, която не успя да класира в полуфиналите само женския си шампион "Вождовац", Чехословакия отпадна в мъжките турнири, но при жените е представена и в двата турнира. Списъкът на полуфиналистите допълват нашият "Левски-Спартак" и "Ювентус".

И така баскетболистите ни - носители на купата на НРБ - останаха единствени да защитават престижа на българския баскетбол в заключителната фаза на авторитетните клубни турнири. Заслужен успех за равностойния и добре организиран отбор на треньора ИВ. Цончев, който с първото място в групата си осигурява добри перспективи в полуфиналите и надежди да играе на финала. Достойно бе представянето и на шампионките от "Перник", които се бориха мъжки в своята "железна" група, постигнаха частични победи над два от най-добрите отбори в Европа "Клермон" УК и "Спартак" (Прага) и пълен успех срещу "Вождовац", но в крайна сметка закономерно трябваше да отстъпят на по-опитните отбори на Франция и Чехословакия.

Най-убедителни в четвъртфиналите бяха съветските отбори, които и най-сериозните кандидати и четирите трофеи. Женските титли на "Даугава" и "Спартак" (Ленгр), "разходиха" победоносно в свои групи, като не претърпяха нито на загуба. Само по веднъж бяха оцелели и мъжките състави: ЦСКА (Москва) - във Варезе от "Инис", а "Спартак" (Ленгр) - от "Мобилкуатро" Милано. Сред куриозите може да отнесе класирането на "Ювентус" който у дома си отстъпи "Стяга", но в Букурещ успя да вземе достатъчен реванш, за да играе полуфинала вместо румънците.

Март ще бъде истински месец европейския клубен баскетбол - четирите купи ще отидат у новите си притежатели. Но преди това дневен ред са полуфиналите, които обещаваха във вашите двубои:

КЕШ-ЖЕНИ: Полуфинали - "Спартак" "Даугава" на 1. III в Прага и на 8. III в Варезе, ДЖЕАС - "Клермон" УК на 1. III в сто сан Джовани и на 8. III в Клермон (ран. Счапан финал - "Даугава" - "Клермон" на 22 и 29 март.

КНК-ЖЕНИ: Полуфинали - "Левски-Спартак" - "Славия" на 28. II в София и на III в Прага, "Цървена звезда" - "Спартак" на 28. II в Белград и на 7. III в Ленинград. Очакван финал - "Левски-Спартак" - "Спартак" на 22 и 29 март.

КЕШ-МЪЖЕ: Полуфинали - "Симентал" - "Инис" на 1. III в Милано и на 8. III в Варезе, "Цървена звезда" - ЦСКА на 1. III в Белград и на 8. III в Москва. Очакван финал - "Инис" - ЦСКА на 22 март в Лиеж.

КНК-МЪЖЕ: Полуфинали - "Спартак" "Ювентус" на 28. II в Ленинград и на III в Бадалона, "Югославистика" - "Мобилкуатро" на 28. II в Сплит и на 7. III в Милано. Очакван финал - "Спартак" - "Югославистика" на 20 март.

Петър ЙОРДАН

"НИСЪК СТАРТ" КЪМ ТОПКАТА - МЕТОДИЕВА (ПЕКОПИНСКА (СПАРТА).

ШАМПИОН ЕВГЕНИ ЕРМЕНКОВ

Вълнуващи бяха последните кръгове на XXVI републиканско първенство по шахмат. Пет състезатели имаха равностойни шансове за спечелване на званието "Шампион" и мнозина очакваха, че ще се стигне до допълнителен мач. Но именно в тези решаващи моменти се открити ярко Евгени Ерменков. Със завидна за младостта си психологическа устойчивост той надигра в преки двубои някои от най-опасните си съперници и не им остави никакви надежди. Новият шампион е безспорно едно от най-големите надежди, а сега вече и настояща на българския шахмат. Роден в София през 1949 г., студент във ВПИ "К. Маркс" представител на "Академик", той още от ранна детска възраст обърна внимание с несъмнения си талант. Първият голям успех дойде в 1967 г., когато спечели републиканското юношеско първенство. Последваха няколко години на "аклиматизация" към по-трудните състезания на мъжете, на набиране на необходимия опит. Кривата на неговите успехи рязко се покачи през миналата година - раздели на 2-4-о място на републиканското първенство в приятната компания с гротмайсторите Бобоцов и Радулов, извънредно успешна игра на първо табло за българския отбор на све-

товното студентско първенство в Грац. Сегашият връх в неговата спортна биография беше постигнат с игра, наситена с много фантазия и ярки комбинационни удари, с много добро познаване на съвременната дебютна теория и след явен прозреш в стратегическата постановка на партиите. Следващият етап за Ерменков е завоюването на международни звания и ние не се съмняваме, че в най-кратко време той ще успее и в тази насока.

Приливите и отливите бяха характерни за изпитаните турнирни бойци г-р Радев и Арнаудов. Всеки от тях имаше своята "серия" от няколко неуспешни партии, което беше може би единственото, в което бяха превъзходени от шампиона. Но сребърният и бронзовият медал са безспорен успех и най-голямо постижение досега и за двамата. Те имаха най-голямата заслуга за борбения характер на първенството с безкомпромисната борба срещу всеки съперник.

Карапчански, останал без медал само поради по-слаб Бергеров коефициент, беше на голямата (но приятна!) изненада. Дебютантът вече оформен шахматен "почерк", той можеше да изиграе и по-голяма роля в разпределението на призовите места, ако не беше репектиран от известните имена и вярвай повече в своите сили. Наред с него трябва да отбележим и другите петима дебютанти: Бабев, Проданов, Станков, Сиджакон и Костантинов, които се представиха отлично, показаха, че разполагат с големи резерви, които може и трябва да се разчитат, за чието спортно усъвършенстване трябва да бъдат положени особени грижи.

Ако има някой, който да е недоволен от своето представяне, то това е Н. Киров. Единствен носител на международно звание той попадна в непривичната обстановка и предварителен фаворит, нервничеше и едва след като загуби всякакви шансове, проведе няколко добри партии.

Много критични бележки бяха отправени за отсъствието на мнозина от известните гротмайстори и межд. майстори от тазгодишния финал, за да поставяме отново този въпрос. БФШ реагира веднага, като измени времето на провеждането му. Но това едва ли ще реши всичко. Не бива повече да се допуска нашият финал да не е валиден за получаване на промяна на индивидуалните международни коефициенти (Ело), да не събира елита на нашия шахмат. Имаме вече последните решения на шахматната федерация на СССР, които засягат подобен проблем. Без да е необходимо да ги копираме, те могат сполучливо да насочат към специфични за нашите условия и развитие решения.

Д-р Николай МИНЕИ
международен майстор

300 ПЪТИ ЗА БЪЛГАРИЯ

Разказът за Любомир Панов, или както всички го знаят Буби, е колкото обикновен, толкова и приятен. За първото съм сигурен, че ще мога да го предам, но за второто разчитам повече на спомените на хората от трибуните, които едва ли скоро ще забравят знаменитата баскетболна звезда на България.

Мисля, че ще бъде най-справедливо, ако в случая избягна традиционния увод за детството, за първите игри или призиването, което идва в един миг и вече нищо не е в състояние да отклони момчето от "неговия спорт". Защото истината за този спортист е кръвно свързана с истината за един човек, останал в сянката на забравата или по-точно в пропуснатата признателност и познатите ни почести и звания. Онзи, който даде на българския баскетбол едно незабравимо съзвездие, си остана без каквато и да е титла. Не го чествуваха, не му устройваха юбилей. Остана му само човешката утеха, че поне "собствените му деца от игрището" го признават и до днес за

създател. И не пропускат и най-малката възможност да му се обадят, когато са в родния Плевен или когато той ги навести в София.

Спортистката биография на Буби Панов, със съвсем малки изключения, е биографията на Георги Панов, Иван Цончев, Никола Илов, Атанас Пейчински и Стефан Стойков. Това са "децата" на Иван Стоянов, това са плевенските момчета, които преди повече от двайсет години си направили сами игрище до гарата, които бяха още ученици, когато на Първи май 1951 година победиха националния отбор на България, завърнал се триумфално от европейския шампионат в Париж! Един мач, който не бе само сензация, а пътен лист към големия баскетбол.

Как започнаха?

Всеки от тях си имаше своето детство, всеки бе тичал, бе играл футбол, но всеки от тях, кой по-рано, кой малко по-късно, повярва на всеотдайността на пленения за цял живот от баскетбола самоук и му стана и ученик, и партньор, и прия-

тел. Това е цялата истина, която днес ни изглежда почти невероятна, чудновата. Но е истина! Може би за времето си...

Не съм убеден, че с тези няколко думи за Иван Стоянов заличавам горчивата обид, която сигурно още пари сърцето на един от най-заслужилите родители на родния баскетбол, но се чувствам задължен към себе си и преди всичко към неговите "деца" да започна разказа си за Буби Панов с това признание...

Буби Панов не изгря, той блесна на баскетболния небосклон. Въпреки че бе несравнимо мъчалив, скромен спортист, който никога не играеше за себе си, който бе сякаш безмерно доволен, когато успееше да помогне на партньора си да вкара топката в коша. Не бих могъл да си спомня колко пъти и колко колеги са го обвинявали, че не търси ринга, че когато никой освен него не би могъл да бъде по-безпогрешно точен, той се вдигаше във въздуха, правеше някакво невероятно движение и в съдийските протоколи записваха друго име... В началото и аз не можех да си обясня поведението на този момък, колкото и да го познавах добре. Струваше ми се, че това е някаква момчешка боязън, нерешителност, съян, неудобство от аплодисментите на публиката. И за да го оправдая, извиквах на помощ "колективната" същност на баскетболната игра. Но нали всеки колектив е съставен от личности, макар че няма по-човешко желание от това да се изявиш, да се покажеш, да изживееш удовлетворението и насладата, че си "нещо"!

Хората се възприемат изведнъж или с течение на времето. Специалните откриха Буби още преди първоянския мач в Плевен. Една година преди това петорката ИВ. Стоянов, Г. Панов, Л. Панов, Н. Илов и ИВ. Цончев бе спечелила републиканското средношколско първенство във Велико Търново. Но публиката... тя дълго не можа да му прости, че гледа всичко друго на игрището само не и металическия ринг. После свикна. Не, думата е неподходяща. Тя го обикна, тя не можеше да си представи петицията на "Академик" или петимата на България без Буби Панов. Тя откри не само "звездата", а и може би единствения спортист, който бе надживял в себе си порива да си "нещо", който бе потъркал егоизма, личното "аз", който бе посветил целия си талант на колектива. И повярвайте ми, които не сте го виждали на игрището - това не бе поза или тактика, внушена от треньорите Иван Стоянов, Веселин Темков, Божидар Такев и Людмил Катерински. Това бе едно вътрешно състояние и затова бе толкова силно и непроменяемо. От първия му мач до минутата, когато се разделяше с фланелката с номер 12 и се посвещава на треньорската поприще!

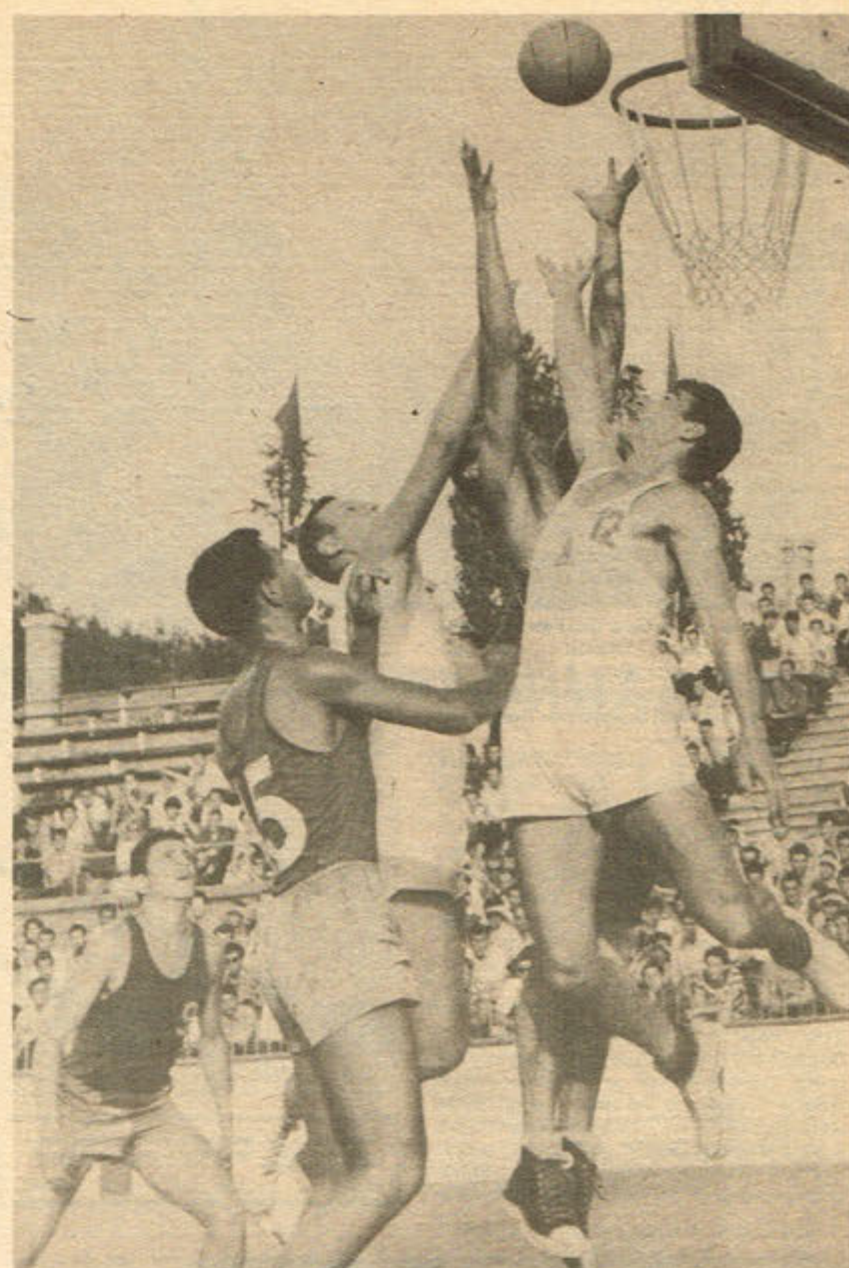
Буби играеше за другите, но въпреки това бе личност, име. Дори по-голямо от другите. Той не играеше, той рисувахе, композираше. Във всеки мач, във всеки миг. Когато го гледахме, имашме впечатлението, че не тренира, а се явява от мач на мач. И не защото нямаше сили, а защото нито един от неговите ходове не се повтаряше, защото винаги бе един и същ и винаги различен. А нали в тренировките се изучават трикове, комбинации!

И затова, когато напрегам съзнанието си, за да си спомня най-хубавия му мач в "Академик", където той игра от 1951 до 1966 година, или поне една от срещите в националния отбор - той игра 300 пъти за България, - ми е трудно да отделя безкрайния низ от "чистите 40 минути".

Срещнах го преди няколко дни. Таку-що бе приключила тренировката му с мъжкия отбор на ВМЕИ, където той е преподавател по физкултура. Да не пропусна: Буби завърши формация и след това ВИФ "Георги Димитров". Впрочем с по две висши дипломи са и Г. Панов, и ИВ. Цончев, и Н. Илов! И го помолах да ми помогне да възкреся някои от незабравимите срещи. Знаех предварително, че и на него ще бъде трудно: стотици игри, две олимпиади в Рим и Мелбърн, световно първенство в Чили, шест участия в шампионатите на Европа, двубои за купата на континента... Пък и каквото си е мъчалив!

За щастие стигнахме все пак до някакъв разговор...

...1957 година. На баскетболното игрище, очертано на стадион "Васил Левски", играеха петорките на България и Чехословакия. Решителен мач за европейското първенство. Оставаша не повече от две минути. Противникът водеше със 7 точки. Седем точки и само две минути още! Срещу съперник, в чиито редици бяха такива знаменитости като Скержик, Баумрук, Шип... Публиката бе затихнала в тягостно мълчание. Нима пропадеше всичко, нима нямаше да играем на финала срещу съветските баскетболисти? Но ето че в един миг Буби "открадна" една точка и мигновено я прехвърли на Гецата Панов. Кош! После още един, още един!... Зрите-

ТАКА СМЕ ГО ЗАПОМНИЛИ - В БОРБА ДО ПОСЛЕДНА ВЪЗМОЖНОСТ ЗА КОШ...

лите обезумяха от възторг. А когато удари последният гонг, ние бяхме с три точки преднина! Една от най-големите победи на българския баскетбол, в която Буби направи всичко и... нито един кош...

...Будапеща. Среща за купата на Европа между "Академик" и "Хонвед". В състава на домакините са Шимон, Жирош, Гремингер, Банхег, Цинкан. Помните ли ги? Това не бяха баскетболисти, а дяволи. Първото полувреме завърши с 14 точки преднина за "Хонвед". Всичко изглеждаше загубено. Но не! Както става в приказките или филмите, българските студенти обърнаха след почивката хода на събитието така, че и до днес това е по-скоро сън, отколкото спомен. Срещата завърши с една точка за "Академик". И този ден Буби не погледна в статистическия протокол. Пък и там срещу името му стоеше една невзрачна нула...

Спомнихме си и друго. Защото спортът не е само наслада и щастие. Спортът е и горчивина. И който не може да я презлети, не би продължил пътя си напред...

...Мелбърн. Олимпийските игри. Пак две минути до края на мача със съветската петорка. Водим с пет точки. И по-малко от миг ни дели от следващото точно попадение. Стават седем точки! Но онзи, който получи топката "на тепсия" от Буби, вместо да я промуши през ринга, прави лично нарушение. И разликата става... три точки. Последва нова подобна грешка и... пропуснахме един финал с отбора на САЩ.

Това мога да ви разкажа за Любомир Панов. Една съвсем обикновена история за един български баскетболист от едно поколение. Вярно, Буби се отличавахе не само с номера на фланелката си. Така, както се отличаваха и Гецата Панов, и Наско Пейчински, и Колю Илов, всички, които дойдоха от Плевен и се вляха във фланелката на големия български баскетбол. И донесоха и запазиха, докато бяха спортисти, верността и всеотдайността и неподправената любов към спорта. Всичко, което бяха научили от своя създател, от Иван Стоянов - един човек, който близо две десетилетия живя с радостите, успехите и грижите на своите "деца", дал им пътен лист за живота и физическото съвършенство.

Спомнихме си и друго. Защото спортът не е само наслада и щастие. Спортът е и горчивина. И който не може да я презлети, не би продължил пътя си напред...

...Мелбърн. Олимпийските игри. Пак две минути до края на мача със съветската петорка. Водим с пет точки. И по-малко от миг ни дели от следващото точно попадение. Стават седем точки! Но онзи, който получи топката "на тепсия" от Буби, вместо да я промуши през ринга, прави лично нарушение. И разликата става... три точки. Последва нова подобна грешка и... пропуснахме един финал с отбора на САЩ.

Това мога да ви разкажа за Любомир Панов. Една съвсем обикновена история за един български баскетболист от едно поколение. Вярно, Буби се отличавахе не само с номера на фланелката си. Така, както се отличаваха и Гецата Панов, и Наско Пейчински, и Колю Илов, всички, които дойдоха от Плевен и се вляха във фланелката на големия български баскетбол. И донесоха и запазиха, докато бяха спортисти, верността и всеотдайността и неподправената любов към спорта. Всичко, което бяха научили от своя създател, от Иван Стоянов - един човек, който близо две десетилетия живя с радостите, успехите и грижите на своите "деца", дал им пътен лист за живота и физическото съвършенство.

Станчо СТАНЧЕВ

РАБОТНИЯТ ДЕН Е ЗАВЪРШИЛ. НАЛИ НИКОИ НЕ СЕ УЧУДВА, ЧЕ ВЪВ ВМЕИ ИЗРАВАТ ДОБРИ БАСКЕТБОЛИСТИ.

НАЙ-ДОБРАТА ОТМОРА СА ХУБАВИТЕ ПЕСНИ. А КОЛЕГАТА НА ПАНОВ - ДИМИТЪР ИВАНОВ, Е ИСТИНСКИ МАЙСТОР В СЪЗДАВАНЕТО НА ДОБРОТО НАСТРОЕНИЕ

Триъкът на Тоби

разказ от С. ПАРКЪР

Младият Тоби Бринк стоеше замислен.
— Ще спечеля и този път — уверено каза той, — но това още не значи, че ще се прославя.
Джон Тобс, менажерът на Тоби, го слушаше с неприкривана злоба.

— Какво още искаш? Или не ти стига, че ще победиш?

Тоби направи кисела гримаса.
— Менажерът на добрия състезател трябва да бъде и майстор на рекламата — заяви той. — Ако искам да спечеля световна известност на своя "жребец"...
Той замълча за миг, после се усмихна:

— Е добре, ще видим...

Мотоциклетните състезания за "Голямата награда" на Лос Анжелос се състояха след една седмица. Състезателите летяха с бясна скорост. Доиде и последният етап. Тоби успя да се задържи между първите. Той мина като куршум край трибуните. Моторите реваха. Двуколесните метеори влязоха в последния вираж и излязоха на правата пред финала.

Внезапно над пистата се понесе викът на десетки хиляди гърла. Едно четиригодишно хлапе прехвърля оградата, стъпи върху пистата и се затича към приближаващите с бясна скорост машини...

Да спре ли? Но това вече не беше възможно... Да заобиколи детето? Но това бе също невъзможно при тази скорост! Освен това всеки сантиметър е важен за победата...

Машините стремглаво летяха срещу момчето. Тоби Бринк продължаваше да води и беше най-близко до него. И когато всички очакваха неизбежната катастрофа, Тоби свърна мълниеносно, подхвана с дясната си ръка момчето и го притегли към себе си, като всичко това

направи при главоломно бясна скорост, без дори да отнеме от газта. Прихванал детето пред себе си, той пръв пристигна на финала... Победа!

Над стадиона се развихри буря. Зрителите разкъсаха кордона от охраната, преодоляха оградата и се устремиха към победителя. Възгласите на удивление и възторг нямаха край. От всички страни наскочаха журналисти. Фотокореспондентите обхванаха в пътен обръч младия състезател и непрекъснато щракаха с апаратите си. Всеки искаше да му подаде ръка, да го поздравя, да му поблагодари...

И докато той, оглушен от неистовите овации, все още не беше напуснал стадиона, радиото и телевизията вече гърмеха по повод сензационното произшествие върху мотоциклетиста... Вестниците трескаво подготвиха извънредни издания.

С големи усилия Тоби успя да се добере до съблекалнята. Там едва не се строполн от изтощение, но беше спокоен. Лягнал върху кушетката, той се вслушваше във възторжения роман на хората, които още не си отиваха. Най-сетне до Тоби се добра и неговият треньор Тобс. Лицето му все още беше бледно и сковано от напрежението на страха.

— Благодаря ти, Тоби! Ти спаси моя син — изстена той.

— За нищо, дядо. Твоят син е истински герой! Когато за пръв път му обясних какво се иска от него, той изпадна във възторг. А след това ние, разбира се, добре порепетирахме този трик. Никой менажер досега не се е сетил да го използва...

Преведе: Радослав БУМОВ

Илюстрация: Огнян ФУНЕВ

ЛЕСНО ЛИ СЕ ПРАВИ СПОРТЕН ФИЛМ?

На пръв поглед спортната тема сякаш е изключително привлекателна със своята динамичност, сякаш е много благодарна за работа. Но, изглежда, не е така. И ако съдим по нейното продължително отсъствие от екрана, твърде малко творци се решават да се насочат към нея. "Голямата победа" сякаш ни увери, че трябва много кураж, за да се залови човек да снима спортен филм. И заедно с радостта от появата на това произведение дойде и грижата за бъдещите изяви на спортното кино. Филмът предизвика много коментари и за него има различни мнения. С поместването на настоящия отзив редакцията е готова да даде място и на други мнения както по повод на конкретния филм, така и по въпроса за мястото и начина на разработка на спортната тема в нашето кино.

КИНО

НАРКОЗАТА НА МОТОРИТЕ И ВИСОКИТЕ СКОРОСТИ

Без съмнение автомобилният спорт е една от най-опасните теми в киното. И опасна тема е не само поради онзи чисто физически риск, на който се излагат актьорите и участващите в снимките спортисти, но и поради реалната възможност режисьори и други творчески личности да се поддадат на наркозата, която излъчват моторите и високите скорости. Под тази наркоза се създават произведения, изтъкани повече от грохот и багри и по-малко от съдби и човешки характери. Човек изчезва зад пътятния воал на пробяганите километри.

За съжаление така е и при този филм и колкото по-дълъг метраж

пробягва на екрана, толкова по-малко става "Голямата победа"... Трудно може да се изгиза тази прерия от самоцелни фразменти, която заема съществена част от проекцията. Има ненужни сцени като тази с обожателя на "мацката", прилепена като скеч в естрадна програма, само за да се появи в афиша още един изпълнител. Незлобливата журналистка отначало се възприема като гротеска, но скоро нейното упорито и скучно появяване става истинска напаст. А вече образът на телевизионния коментатор с неговата широкопола шапка, която не сваля дори в бара, с неговата трафаретна брада и с неговите изкуствено пришити

КОСТА ЦОНЕВ, ИОСИФ СЪРЧАДЖИЕВ, ПЕНКА ЦИЦЕЛКОВА И АНАНИ ЯВАСHEB В КАДЪР ОТ ФИЛМА "ГОЛЯМАТА ПОБЕДА"

Снимка: Иосиф КРИВОШИЕВ

качества на менажер от най-долнопробен тип е не само ненужен, неверен, чужд на нашата действителност, но буди и истинско недоумение. Това е сякаш герой от някакво провинциално американско шоу, мошеник на дребно, който успява да подтикне към измама дори и двамата основни, положителни герои — спортисти, като ги снабдява с "допинг" за колата им.

Водопадът от интервюта и дикторски текст, с който се следи за хода на състезанията (непонятно защо не едно, а няколко!) ни кара да съжаляваме за недоверието към камерата сама, дори и при тази много благодарна тема, да ни покаже събитията. Съгласете се, че не сме дошли на кино, за да слушаме радиорепортаж — и то не особено добър...

Видяхме как летят коли в пропастта, танцувачка, телевизионен репортаж от Желикоптер, видяхме много коли и каски, много дъжд се изсипа и много километри се навъртяха и ни стана тъжно.

Никой не се съмнява, че целият творчески колектив начело с режисьора Васил Мирчев и отличния оператор Георги Матеев бил обладан от най-добри и благородни чувства, че е положил много усилия, дори героизъм, и може би всичко щеше да бъде добре, ако не се търсеше "грандиозността", ако филмът беше издържан в онези ясни и човешки рамки на познатия ни разказ на Дончо Цончев, по който е започнало създаването на сценария и на филма. Защото видяхме в края тридесетина минути с много силна драматичен развой, видяхме моралната стойност на българския спортист в лицето на героите, интерпретирани от Коста Цонев и Иосиф Сърчаджиев. Това е и удачата, която ни кара да сметнем, че филмът изпълнява до голяма степен своята роля. Макар и без да имат възможност да разгънат широко своето майсторство, Цонев, Сърчаджиев и техните "съперници" от другия екипаж Анани Явашев и Пенка Цицелкова ни представят сравнително силно един кардинален конфликт, в решението на който на преден план излиза не протоколната победа, а победата на хуманността.

"Голямата победа" — един скъп филм — ще бъде посрещнат с интерес и той ще върне положително разхождение по създаването си. Щеше да бъде още по-добре, ако той беше успял да ни даде и повече "печалба" в сложния процес на възпитание на нашата младеж и утвърждаване на истински добродетели.

К. ИЛИЕВ

ПРЕД ПРОПЕТНИЯ СЕЗОН

— СГОВОРНА ДРУЖИНА ГОЛЯМ ФУТБОЛ ВДИГА!

— ГОЛЯМА РАБОТА МИ ОТВАРЯ ТАЗИ ВИСОКА РЕЗУЛТАТНОСТ!

НАМЕРИЛА СИ МЯСТОТО.

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 5. Рали, провеждано в България. 6. Собственото име на наш скиор от "Руски спорт". 7. Самоков. 8. Основен елемент от ходовата част на автомобил (мн.ч.). 9. Гръцки футболен отбор. 10. Италиански футболист. 11. Марка автомобил. 12. Скиор от ГДР. 13. Френски състезател по фигурно пързляне с кънки. 14. Състезател на ГДР по спускане с шейни.

ОТВЕЩАНО: 1. Собственото име на германска лекоатлетка — висок скок. 2. Състезание с автомобили. 3. Известен италиански футболист. 4. Чехословашки лекоатлет-висок скок. 5. Френски скиорка. 6. Съветски колхоздач, световен шампион на 1 км от място за 1971 г. 7. Година. 8. Турски борец, участвал на световното първенство през 1970 г. 9. Холандски тенисист. 10. Отбрани състезатели по даден спорт.

7 ДНИ СПОРТ

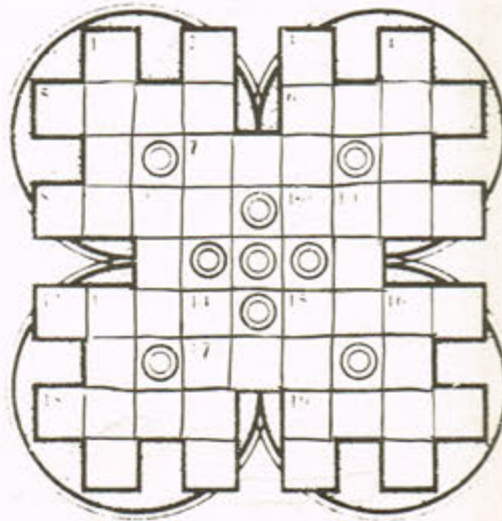
БАСКЕТБОЛ: IV кръг на "А" РБГ — жени: на 24 — ЦСКА-Академик(СФ), Славия-Балкан, Левски-Спартак-Академик(Пг), Марица-Канев, на 25 — ЖСК Спартак — ВИФ, Перник-Локомотив; I кръг на "А" РБГ мъже: на 25 — Академик(Пг) — Академик(Вн), Лъсков-Балкан, Академик(СФ) — Перник, Славия Димитровград, ЦСКА-Левски-Спартак

СКИ: От 24 до 25 общостудентски игри в Боровец; от 22 до 25 в Пяна край Брашов в Румъния балканска мъже, юноши и девойки.

ВОЛЕЙБОЛ: На 23 и 25 в Михайлов град, Перник, Пловдив и Кърджали срещи от републиканското първенство за мъже; на 23 и 24 в София срещи от републиканското първенство за жени.

АТЛЕТИКА: На 24 и 25 в зала "Фестивална" международни състезания мъже и жени с участието на отбори от ГДР, Чехословакия и България; републиканско първенство за юноши и девойки.

ХОКЕЙ НА ЛЕД: На 24 и 25 международна двустранна среща в Стара Загора между националните отбори на България и Румъния.

Съставил: Ленин КРЪСТЕВ

екран

ЯКОВ ЖЕЛЕЗНЯК (СССР) – офицер от Съветската армия, олимпийски шампион в стрелбата по "бягащ мишен".

Снимка: Борис СВЕТЛАНОВ

1 Съветският кинкобегач Валерий Муратов и американката Шейла Йънг – световни шампиони по спринтьорски многобой. (АП – БТА)

2 Новите европейски шампиони по фигурно пързалане на двойки – съветските спортисти Роднина и Зайцев, асистирани на почетната стълбичка от своите сънародници Смирнова и Уланов (Вляво) и западногерманските фигуристи Леман и Визингер.

3 По решение на Изпълнителния комитет на МОК домакинството на зимните олимпийски игри през 1976 г. бе поверено на австрийския курорт Инсбрук. Още отсега тук всичко е почти готово за състезанията, защото Инсбрук бе домакин на бялата олимпиада през 1964 г. – има и опит, и добри съоръжения, и подходящи писти. Тъкмо това иска да покаже настоящата снимка, на която една хостеса от 1964 г. позира пред плана на местността, където ще водят борба скиорите-алпийци. (АСЛ – БТА)

Старт ЗА ВАШИЯ АЛБУМ ДЕРВИ КАУНТИ

В близо 90-годишната си история (основан през 1884 г.) за пръв път стана шампион на Англия през миналия сезон. Печелил е веднъж и купата на своята страна – през 1946 г. Клубни цветове – бяло и синьо.

Състав (от ляво на дясно): прави – Брайън Клъф (менажер), Хевеси, Уебстър, Болтън, Тод, Робсън, Питър Тейлър (помощник менажер) и Джими Гордън (треньор); седнали – Макгъвъри, Гемъл, О'Хейер, Макфарланд, Хектър, Хинтън и Дърбан.

